

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

לפני כבוד השופט רונן אילן

התובע:

אלמוני

ע"י עו"ד מיכאל וייס

נגד

הנתבעת:

פלמונית

ע"י עו"ד משה לוי

פסק דין

לפני תביעה לפיצוי אשר מתמקדת בהשלכותיה הקשות של תלונה על ביצוע עבירות מין בילדה. בעקבות אמירות שהשמיעה בתם המשותפת של בעלי הדין, בהיותה פעוטה בת כ- 4.5 שנים, חשדה הנתבעת (אימה של הילדה) כי התובע (אביה של הילדה) ביצע עבירות מין בילדה. נוכח חשד זה, הגישה הנתבעת תלונה למשטרה, ובהמשך לכך גם הוגשה תביעה לקביעת הסדרי הראייה בבית המשפט לענייני משפחה.

בירור התלונה הסתיים כעבור מספר חדשים בהחלטה על סגירת התיק, ברם בירור התביעות שהגישו הצדדים לבית המשפט לענייני משפחה נמשך כ- 4 שנים, ותם בהחלטה הקובעת שלא הוכח שהתובע פגע מינית בילדה ושיש להסיר את הפיקוח על מפגשי התובע והילדה.

דא עקא, שבמהלך תקופה ממושכת זו הוטלו הגבלות על מפגשי התובע והילדה, צדדי ג' (בהם צוות גננות ועובדי מחלקת הרווחה בעירייה) היו מודעים לחשדות כלפי התובע, הוגשו על ידי הנתבעת תלונות רבות נוספות כלפי התובע, ומידע מתיק בית המשפט לענייני משפחה הועבר לכאלו שאינם בעלי הדין. התובע נקלע איפוא למצוקה קשה. נכפתה עליו התמודדות בטענות קשות לביצוע עבירות מין בבתו, נמנע ממנו קשר סדיר עם הילדה, והוא מצא עצמו בעימות מתמשך בעיקר מול הנתבעת – אם הילדה. כעת, כאשר תם בירור המחלוקות בכל הנוגע להסדרי הראייה כאמור, מבקש התובע לבוא חשבון עם כל אלו אשר, לשיטתו, היו אחראים לעוול שנגרם לו. כך הצוות החינוכי, כך מחלקת הרווחה, וכך, בתובענה זו, הנתבעת.

במוקד תובענה זו עומדת איפוא השאלה אם תלונות שהוגשו על רקע חשד לביצוע עבירות מין, אפילו הופרכו בסופו של יום, מגיעות כדי "תלונות שווא" ומה משמעות יש להן כבסיס לתביעה נזיקית. בנוסף, אף זאת ברקע המחלוקות שהתבררו בבית המשפט לענייני משפחה בקשר עם הסדר הראייה, עומדות לבירור הטענה שהדיווח שמסרה הנתבעת לצדדי ג' על החשדות כלפי התובע מהווה הוצאת לשון הרע, וכן הטענה שהעברת מסמכים מהתביעה שהתבררה בדלתיים סגורות, בלי לבקש על כך רשות מבית המשפט, מבססת טענה לביצוע עוולת הפרת חובה חקוקה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

תמצית העובדות

1. תובענה זו מבטאת סבב נוסף של התדיינות משפטית בין התובע לבין הנתבעת, והכל על אותו רקע של הורות משותפת לילדה וחשדות שהעלתה הנתבעת לפיהן פגע התובע מינית בילדתם. לתובענה זו קדמו 3 פסקי דין ארוכים ומפורטים, בתביעות שהתבררו בקשר עם הסדרי הראייה של התובע והילדה.
פסק הדין שניתן בבית המשפט לענייני משפחה (תמ"ש ; ותמ"ש), פסק הדין בערעור שהוגש על פסק הדין (עמ"ש ; עמ"ש), ופסק הדין בבקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון (בע"מ).
באותם פסקי דין נפרשה השתלשלות האירועים לפרטי פרטים. הן האירועים שהובילו לפתיחת ההליכים המשפטיים והן אלו שאירעו תוך כדי התדיינות משפטית. השתלשלות עובדתית זו מפורטת בפסקי הדין אשר הציגו הצדדים.
ובכל זאת, מצאו הצדדים שניהם להגיש גם בהליך זה סקירה ארוכה ופרטנית של השתלשלות האירועים. סקירה שניתן להניח כי הייתה לה משמעות בהליכים המשפטיים שכבר הסתיימו. סקירה שרובה המוחלט כלל איננו רלוונטי להכרעה במחלוקות בתיק זה.
אין איפוא מקום להידרש ולפרט את כל אותם פרטי הפרטים שהביאו הצדדים בכתבי הטענות ובראיות מטעמם. סקירת העובדות שלהלן תיעשה בתמצית, להבנת הרקע הרלוונטי, ובהתייחסות לאותן עובדות שנדרשות לבירור תובענה זו.
2. התובע והנתבעת, גבר ואישה, הכירו זה את זה ועמדו בקשרי ידידות במשך מספר שנים. קשרי ידידות אלו אף הגיעו, לתקופה קצרה, לקשרי זוגיות. התובע והנתבעת לא נישאו ובהחלטה משותפת אותה קבלו, בחרו להביא ילד או ילדה לעולם. כך החליטו וכך היה.
ביום ... 2006 נולדה, במזל טוב, בתם המשותפת של התובע והנתבעת (להלן: "הילדה").
3. מעת שנולדה, התגוררה הילדה בבית הנתבעת והתובע היה מעורב בגידולה. בין הצדדים הוסכמו הסדרי ראייה, הילדה שהתה במחיצת התובע פעמיים בשבוע, ואף בכל סוף שבוע שני, ואף במפגשים נוספים. הכל מתוך תיאום והסכמה בין הצדדים.
באותן שנים שהתה הילדה בגן ילדים אשר הפעילו עיריית ... ומשרד החינוך, וכן בצהרון ... צוות העובדים והעובדות בגן ובצהרון האמורים יכונה ביחד, לשם הנוחות, להלן: "צוות הגן".
4. במהלך ספטמבר 2010, החלה הנתבעת לחשוד באפשרות שהתובע מבצע עבירות מין בילדה. הנתבעת שיתפה בחשדות אלו מספר מקורבים אליה, בהם אחותה, חברתה, ומומחית בעבודה סוציאלית. בנוסף, בניסיון לבדוק את החשדות, התקינה הנתבעת מצלמות נסתרות בדירתה ובהן צולמו גם מפגשים של התובע עם הילדה.
5. ביום 2.11.10, הגיעה הנתבעת לבית לין - מרכז הגנה לילדים ונוער בתל השומר, ודיווחה על החשד שהתובע מבצע עבירות מין בילדה.
נוכח דיווח זה, נחקרה הילדה על ידי חוקרת בחקירה שצולמה. בחקירתה, השיבה הילדה לשאלות החוקרת וסיפרה, בין היתר, על אופי קשריה עם התובע. החוקרת סיכמה את הדיווח בהודעה על כוונתה להעביר את סיכום החקירה לפקידת הסעד ולמשטרת ישראל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

- בעקבות זאת, בו ביום, הגיעה הנתבעת לתחנת המשטרה, והגישה כלפי התובע תלונה בחשד לביצוע עבירות מין בילדה (להלן: "התלונה").
- הנתבעת טענה בפני חוקרת המשטרה, כי מאז 19.9.10, במספר מועדים, סיפרה הילדה כי התובע, אביה, נוגע באיבריה האינטימיים, ממשיך לעשות כן גם כשהיא מבקשת ממנו להפסיק, ואף גורם לה לכאב. הנתבעת בקשה את החוקרת לפעול במהירות, שכן התובע איננו מודע לתלונה ואמור להיפגש עם הילדה בימים הקרובים.
6. בעקבות הגשת התלונה פתחה המשטרה בחקירה. ביום 4.11.10 נעצר התובע למשך 5 ימים במהלכם נחקר ומסר את גרסתו. בתום ימי המעצר שוחרר התובע אך בצו הרחקה נאסר עליו ליצור קשר עם הילדה למשך 30 יום. החקירה שנערכה כללה גם תפיסת מחשבו האישי של התובע, ובחיפוש שנערך בו נמצאו חומרים החשודים כחומרים פדופילים.
7. בד בבד עם הגשת התלונה, פנתה הנתבעת לשירותי הרווחה של עיריית ..., לפקידת הסעד ש. (להלן: "פקידת הסעד..."), ובהמלצתה גם פנתה לעובדת סוציאלית, גב' ר. (להלן: "העו"ס"), המתמחה בטיפול בילדים שעולה חשד כי נפגעו מינית. הנתבעת אף סיפרה על החשדות כלפי התובע לצוות הגן בו שהתה הילדה.
8. בתום צו ההרחקה, חודשו המפגשים בין התובע לילדה, אך אלו התקיימו תחת פיקוח של צד ג', ובמהלך חדש מרץ 2011 החלו להתברר טענות הצדדים בערכאות. ביום 8.3.11 הגיש התובע תביעת אבהות (תמ"ש....), ובהמשך (בעקבות בדיקת רקמות) ניתן צו שלפיו התובע הינו אבי הילדה.
- ביום 23.3.11 הגישה הנתבעת לבית המשפט לענייני משפחה תביעה ובה עתרה לצו המורה כי משמורת הילדה תהיה בידיה, וכי הסדרי הראייה שבין התובע לילדה יתקיימו בפקוח, וזאת נוכח ביצוע "מעשים מגונים" בילדה על ידי התובע (תמ"ש....). במהלך בירור תביעת הנתבעת עתר אף התובע לצו למשמורת משותפת על הילדה (תמ"ש....). תביעות אלו יכוננו להלן: "תביעת הסדרי הראייה".
9. חקירת המשטרה הסתיימה בחדש ספטמבר 2011, בהחלטה על סגירת התיק, ברם בירור תביעת הסדרי הראייה בבית המשפט לענייני משפחה נמשך כ- 3 שנים. במהלך בירור תביעה זו בבית המשפט לענייני משפחה, הוטלו הגבלות על מפגשי התובע והילדה. הגבלות שמשמעותן המעשית מניעת האפשרות למפגשים בין התובע לילדה בלא נוכחות ופיקוח של צד ג'. כך גם, במסגרת זו, גם מגבלות על מעורבות התובע באירועים שונים בהם השתתפה הילדה, ובפרט אירועים במסגרת הגן בו שהתה.
- מימוש זכותו של התובע להמשך הקשר עם הילדה מזה, המגבלות שהוטלו על מפגשים אלו מזה, והקשר שנכפה על התובע והנתבעת תוך כדי המשך ההתדיינות בבית המשפט, הוביל לסדרה ארוכה של חיכוכים ועימותים. אותם עימותים וחיכוכים אף הובילו שוב ושוב לפניות של הנתבעת למשטרה, בטענות שונות על התנהלות התובע, בהן טענות לחטיפת הילדה, להסגת גבול ועוד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

10. במהלך בירור תביעות הסדרי הראיה בבית המשפט לענייני משפחה נעשו ניסיונות רבים להביא ליישוב המחלוקות בין הצדדים.
- בין היתר, היו ניסיונות אלו כרוכים במינוי פסיכולוגית קלינית, גב' ללי גרשנזון (להלן: "גב' גרשנזון") כמומחית מטעם בית המשפט ולשם מתן חוות דעת מומחית בקשר עם הטענות לפגיעה מינית בילדה.
- גב' גרשנזון הגישה לבית המשפט לענייני משפחה חוות דעת מיום 16.8.11. הנתבעת סברה כי לא ניתן לקבל את חוות דעתה של גב' גרשנזון, ולפיכך פנתה לפסיכולוג קליני אחר, פרופ' אלי זומר, כדי לקבל ממנו חוות דעת מומחה שעיקרה תקיפת חוות הדעת של גב' גרשנזון. בהמשך, אף הגישה הנתבעת תלונה כלפי גב' גרשנזון בפני ועדת האתיקה של הסתדרות הפסיכולוגים הישראלית.
11. הפנייה לקבלת חוות דעת מומחה מגב' גרשנזון, כמו גם כל יתר הניסיונות, וכאלו היו רבים, להביא את הצדדים להסכמות – כשלו. משכך, ביום 4.5.14 ניתן פסק דין בתביעות להסדרי הראיה (להלן: "פסק הדין").
- בפסק הדין, קובע בית המשפט כי לא הוכח שהתובע פגע מינית בילדה, אולם בשל חשש שעלה נוכח מציאת "תכנים בעלי אופי פדופילי" במחשב התובע, יימשך הפיקוח על מפגשי התובע עם הילדה.
12. על פסק הדין הוגשו לבית המשפט המחוזי בתל אביב ערעורים מטעם שני הצדדים (עמ"ש ...; עמ"ש ...). ופסק הדין בערעורים ניתן ביום ... בשנת 2014. בפסק הדין נדחה ערעור הנתבעת והתקבל חלקית ערעור התובע.
- בית המשפט המחוזי קבע כי התיק יוחזר לבית המשפט לענייני משפחה למטרה כפולה: ראשית, כדי שיידרש לראיה אותה ביקשה הנתבעת להוסיף להליך – מסמך משרד הבריאות, המסכם את התייחסותו לתלונות הנתבעת נגד המומחית שמונתה, גב' גרשנזון, ויבחן האם יש בכך כדי להשפיע על ממצאיו העובדתיים. שנית, כדי שזה ימנה איש מקצוע נוסף, בעל מומחיות ביחסי הורים וילדים, כדי לגבש את האופן הראוי להסרת הפיקוח על מפגשי התובע והילדה וקביעת המתווה בהתאם.
- בקשה למתן רשות ערעור שהגישה הנתבעת לבית המשפט העליון נדחתה בפסק דין מיום ... בשנת 2015 (בע"מ ...).
- פסק דין משלים ניתן בסמוך לאחר מכן, ובמהלך 2015 הוסדרו מפגשי התובע עם הילדה בלי פיקוח.
13. בעקבות מתן פסק הדין אשר הביא ליישוב המחלוקות בכל הנוגע להסדרי הראייה של התובע עם הילדה, החל התובע בהגשת כתבי תביעה כלפי כל אלו אשר לפי דעתו פגעו בו בקשר עם אותה הפרשה. כך הוגשה תביעה על ידי התובע נגד עיריית ..., ... וצוות הגן והצהרון בו שהתה הילדה במועד הרלוונטי (ת.א.) וכך גם הוגשה תביעה נגד עיריית ... ועו"ס ר., העובדת הסוציאלית אשר טיפלה בילדה (ת.א.).
- בהמשך, ביום 15.6.17, הוגשה תביעה זו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

תמצית טענות הצדדים

14. בדומה לפירוט המתייחס להשתלשלות האירועים, אף בהתייחסות לטענות השונות לא חסכו הצדדים בפרטים. כך התובע בכתב התביעה וכך גם הנתבעת בכתב ההגנה. ואף ביחס לתיאור הטענות שהביאו הצדדים, אינני מוצא מקום לסקירת מלוא הטענות אלא אך את אלו שרלוונטיות לתובענה זו, ואף אותן – בתמצית.

15. לטענת התובע, לא הסתפקה הנתבעת בהצגת התלונה על המעשים המיוחסים לתובע בפני הגורמים המוסמכים, אלא פתחה כלפיו בלא פחות ממערכה כוללת. כזו שבמסגרתה גם נערך לתובע "משפט שדה" והכל מרגשי נקמנות ובניסיון להסב לתובע נזק מכוון. על אלו מבקש התובע לבוא חשבון עם הנתבעת.

התובע מבסס את טענותיו כלפי הנתבעת על מספר אירועים שהתרחשו במהלך בירור המחלוקת מאז נובמבר 2010, ואלו מסווגות למספר עילות תביעה, כדלהלן:

א. הטענה להגשת תלונות שווא.

לטענת התובע, התלונה שהגישה הנתבעת למשטרה ביום 2.11.10 הייתה תלונה שלמעשה נועדה לשבש את חקירת המשטרה בהסתרת מידע רלוונטי, ובכלל הוגשה כאשר הנתבעת עצמה איננה מאמינה בנכונות הטענות שטענה כלפי התובע.

לפי גרסת התובע, בין המועד בו הועלה החשד כלפיו (ספטמבר 2010) למועד הגשת התלונה (2.11.10) התקינה הנתבעת מצלמות נסתרות בדירתה, ובאמצעותן תועדו מפגשיו עם הילדה. אין ספק, טוען התובע, שאותו מידע שנאצר במצלמות הנסתרות היה מהותי ומשמעותי, אך הנתבעת הסתירה אותו מחוקרי המשטרה ועשתה כן בכוונת מכוון, בניסיון לשבש את החקירה, וכראיה לכך שגם הנתבעת הבינה שהתלונה שהיא מגישה הינה, למעשה, תלונת שווא.

בנוסף, טוען התובע להגשת סדרה ארוכה של תלונות נוספות על ידי הנתבעת, תלונות שהיו לפי שיטתו – תלונות שווא.

בטענה זו מתייחס התובע למספר תלונות נוספות אשר הגישה כנגדו הנתבעת למשטרה בשנים 2011 – 2015. כך, למשל, מתייחס התובע לתלונה על "הסגת גבול" מיום 24.2.11; לתלונה על "חטיפה" מיום 11.4.11; לתלונה נוספת על "הסגת גבול" מיום 3.10.11; לתלונה על "תקיפה" מיום 12.2.12; ולתלונה נוספת על "חטיפה" מיום 8.10.12.

תלונות תכופות אלו, טוען התובע, נעשו על ידי הנתבעת כשהיא מודעת לחלוטין לכך שמדובר בתלונות שווא, ורק כטקטיקה נוספת להפעלת לחץ על התובע ולהטלת אימה כדי שייכנע לדרישותיה.

ב. הטענה לביצוע עוולות נזיקיות - הוצאת לשון הרע ופגיעה באוטונומיה.

חלק זה של טענות התובע בוחן את השלכת התלונה שהגישה הנתבעת על יחסיו עם צוות הגן בו שהתה הילדה בשנים הרלוונטיות, וכן בפני עובדי מחלקת הרווחה בעיריית

....

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

לפי טענת התובע, בסמוך לאחר הגשת התלונה למשטרה, פנתה הנתבעת לצוות הגן, הודיעה כי התובע הורחק ל- 30 יום מהילדה שכן ביצע בה מעשים מגונים, ובהמשך אף דרשה הטלת מגבלות על אפשרותו לפגוש בילדה, עמדה על כך שכל מפגש שכזה ייעשה תחת "פיקוח" ולעיני כל צוות הגן וההורים, תוך ניצול אי ההכרה הרשמית באבהותו.

תיאורו כמי שבצע עבירות מין בילדה היווה, לטענת התובע, הוצאת לשון הרע. עוולה זו בצעה הנתבעת, לשיטת התובע, הן בפרסומים שעשתה כלפי צוות הגן והן בפרסומים שעשתה בפני עובדי מחלקת הרווחה בעיריית גבעתיים.

בנוסף, תוצאת הצגתו בפני צוות הגן כמי שבצע עבירות מין בילדה והיענותם לדרישות הנתבעת להגבלת מפגשיו עם הילדה, היוו פגיעה באוטונומיה שלו. כך, טוען התובע, מאחר וכתוצאה ממעשים אלו ובלי כל בסיס בדין, הודר התובע למשך תקופה ממושכת מכל פעילות עם הילדה במוסדות החינוך והיחס אליו היה משפיל עד כדי אלימות פיזית.

ג. הפרת חובת חקוקה – פרסום מסמכים מתביעת הסדרי הראיה ללא רשות.

לטענת התובע, תוך כדי בירור תביעת הסדרי הראיה, הפרה הנתבעת שוב ושוב את ההוראות הקובעות חיסיון לפרטים מהליכים אלו. לפי גרסת התובע, ביום 30.3.11 שלחה הנתבעת מכתב לפקידת הסעד ממחלקת הרווחה בעיריית ... , ואליו גם צירפה העתק מכתב התביעה בתביעת הסדרי הראיה. מכתב נוסף שלחה הנתבעת לפקידת הסעד ... ביום 31.8.11 ובו חזרה על טענותיה כלפי התובע.

על התנהלות זו חזרה הנתבעת גם במהלך אוגוסט 2011 (או בסמוך לכך), בעקבות הגשת חוות הדעת של המומחית שמינה בית המשפט לענייני משפחה, גב' גרשנזון. האמור באותה חוות דעת לא היה מקובל על הנתבעת ולפיכך, בלי שטרחה לבקש רשות מבית המשפט, פנתה הנתבעת לפסיכולוג הקליני, פרופ' אלי זומר, הציגה בפניו מסמכים מתביעת הסדרי הראיה, ובקשה שיערוך חוות דעת מומחה כדי לסתור את חוות הדעת של גב' גרשנזון.

לפי טענת התובע, כיוון שלפי דין כל ההליכים המתבררים בבית המשפט לענייני משפחה חסויים, הרי שמסירת המידע מתוך תביעת הסדרי הראיה בלא נטילת רשות לכך מראש, מהווה עוולה כלפי התובע, עוולה של הפרת חובה חקוקה.

ד. פגיעה בפרטיות והאזנת סתר.

לטענת התובע, התקינה הנתבעת בלא ידיעתו מצלמות אבטחה בדירתה, באמצעותן תיעדה והקליטה את מפגשיו עם הילדה. צילומים אלו נעשו, לשיטת התובע, מתוך פגיעה בפרטיות וככל שכללו גם הקלטות קול הרי שמהווים גם האזנת סתר.

בהתבסס על הטענה שהתלונות הרבות שהגישה נגדו (14 במספר לפי טענת התובע) מהוות הוצאת לשון הרע, עותר התובע לפיצויים ללא הוכחת נזק, בסך של 50,000 ₪ לכל פרסום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

על יתר העוולות שמייחס התובע לנתבעת (רשלנות, הפרת חובה חקוקה, פגיעה באוטונומיה, פגיעה בפרטיות) עותר התובע לפיצויים נוספים, ואף שלפי מניינו עולים נזקיו כדי סך של 1,800,000 ₪, עותר התובע, משיקולי אגרה, לחיוב הנתבעת בסך של 450,000 ₪.

הנתבעת כופרת בטענות התובע מכל וכל.

16.

ראשית לכל, מציגה הנתבעת את גרסתה לאופן שבו החל הסכסוך עם התובע. לטענתה, הילדה עצמה, בהיותה כבת 4 שנים בלבד, היא שסיפרה על מעשים שעושה בה התובע, מעשים שלא ניתן לפרשם אלא כהתעללות מינית. נוכח תיאורים אלו, טוענת הנתבעת, נועצה הנתבעת במומחים ובהמשך גם הגישה תלונה למשטרה כדי שתפתח בחקירה.

לפי גרסתה, הן באופן הגשת התלונה, הן בבדיקות שנעשו עובר להגשתה ולאחריה, והן בכל ההתנהלות מעת שהחלו ההליכים המשפטיים, פעלה הנתבעת בתום לב ומתוך אמונה מלאה שתיאורי הילדה אמת. שהתובע התעלל מינית בילדה. וכך, ממשיכה הנתבעת, גם בסופם של הליכים ארוכים ומייגעים, נקבע שהטענה להתעללות מינית של התובע בילדה לא הוכחה, אך גם לא נשללה.

במצב נתון זה, טוענת הנתבעת, כל פעולותיה לא נועדו לפגיעה בתובע, אף לא בניסיון להשיג יתרון כלשהו כלפי התובע, אלא במטרה אחת ויחידה – הגנה על הילדה. בטענה זו, כך הנתבעת, לא יכול כלל התובע לכפור שכן יש עליה מעשה בית דין. כך הרי נקבע בפסק הדין (סעיף 77 בפסק הדין) ואף בבית המשפט המחוזי בערעור שהוגש (סעיף 91 בפסק הדין בערעור) ואפילו בפסק הדין בבית המשפט העליון (פסקה יב' בפסק הדין).

לטענת הנתבעת איפוא, אין כל בסיס לניסיון ליחס לה הגשת תלונות שווא. לא בזו הראשונה ולא באלו הנוספות עליהן מלין התובע, ושכולן הוגשו על רקע התנהגות התובע והפרה של הסדרי הראייה שנקבעו במהלך בירור תביעות הסדרי הראייה.

הנתבעת כופרת בטענה להוצאת לשון הרע כלפי התובע, טוענת שדיווחה על החשדות כלפי התובע במשורה, ורק במידה הנדרשת להקפדה על המגבלות שהוטלו על מפגשי התובע והילדה, כך שבכל מקרה עומדת לה הגנת תום הלב.

הנתבעת כופרת בטענה לביצוע עוולה כלפי התובע בכל הנוגע לפרסום מסמכים מתביעת הסדרי הראייה. גם מסירת מסמכים אלו, טוענת הנתבעת, נעשתה בהקפדה על מזעור הפגיעה בתובע ובילדה, במידה הנדרשת למיצוי זכויותיה של הנתבעת בקידום ההליכים, וכאשר עומדת לנתבעת הגנת תום הלב. בכלל, טוענת הנתבעת, טענה זו של התובע מועלית בחוסר תום לב בוטה, שהרי התובע עצמו הפיץ הודעה ובה הוא מספר על החשדות שפגע בילדה ועל החקירה וההליכים שבעקבות חשדות אלו.

הנתבעת אף כופרת בטענה לפגיעה בפרטיות התובע או בביצוע האזנת סתר על רקע התקנת מצלמות אבטחה. אותן מצלמות הרי הותקנו בדירתה שלה, מתוך תחושת צורך דחוף להגן על הילדה, ובמימוש זכותה הטבעית כאם הילדה לתיעוד מפגשי התובע והילדה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

ממילא שהנתבעת כופרת בתחשיבי הנזק של התובע, וטוענת שאפילו הייתה חבה במשהו לתובע, הרי שעומדת לה הזכות לקזז מחבות זו סך של 219,600 ₪, דמי מזונות הילדה בהם לא נשא התובע מעת לידתה ועד שהגיעה לגיל 6 שנים.

ההליך והראיות

17. התביעה הוגשה כנגד הנתבעת, אך אף נגד ב"כ הנתבעת, עו"ד שרון פרילינג. זו עתרה לסילוק התביעה נגדה על הסף, ובהחלטה מיום 26.2.18 נתקבלה הבקשה, והתביעה נגדה נדחתה על הסף.

בירור התביעה נמשך ביחס למחלוקות שבין התובע והנתבעת.

18. התובע תמך גרסתו בתצהירו, וכן זימן כעדה מטעמו את הגננת, גבי נ.

הנתבעת תמכה גרסתה בתצהירה, וכן בתצהירי גבי ע. ז. (חברתה של הנתבעת) וגבי א. ב. (אחיינית הנתבעת). הנתבעת זימנה כעדות מטעמה את גבי ר. ב. (גננת בצהרון בו שהתה הילדה במועדים הרלוונטיים), את גבי י. ר. (כמי שפיקחה על מפגשים שבין התובע לילדה), ואת גבי ע. ש. (מי שפיקחה מטעם הנתבעת על מפגשי התובע עם הילדה).

הנתבעת אף הגישה כעדות מטעמה את תצהיריהם של גבי מ. ב., של מר מ. ב. ושל פרופ' י. ג., אולם הודיעה כי היא מוותרת על עדותם. בנוסף, העו"ס זומנה למתן עדות מטעם הנתבעת, אך כבר בתחילת חקירתה הודיעה הנתבעת שהיא מוותרת אף על עדותה. כל העדים נחקרו ביום דיונים אחד, שבסיומו הוקצבו מועדים להגשת סיכומים בכתב.

דין

19. בתובענה זו מייחס התובע לנתבעת ביצוע מספר עוולות אזרחיות, בגינן עותר הוא לפיצויים. התובע איננו טוען כלל לחיסרון כיס שנגרם לו עקב אותן עוולות שהוא מייחס לנתבעת, אך טוען לפיצוי סטטוטורי (בעוולת הוצאת לשון הרע) ולפיצויים על נזק לא ממוני בגין יתר העוולות.

20. טרם בחינת עילות התביעה השונות, אחת לאחת, אני מוצא לנכון להבהיר את הבסיס המשותף לכל הטענות שנטענו. בסיס כפול.

א. הבסיס הראשון מתייחס לתובע.

התובע איננו "עבריין מין" ולא נמצאה ראיה לביסוס החשדות שהתובע בצע מעשה לא ראוי כלפי הילדה.

מסקנה זו מתבססת על ההכרעה בפסק הדין בתביעת הסדרי הראיה, פסק דין אשר הוגש כראיה על ידי שני הצדדים ובלא כל ניסיון לכפור בתוכנו ככזה המחייב את שני הצדדים.

למעשה, פסק דין היוצר מעשה בית דין בסוגיה אשר עמדה בליבת המחלוקות. וכך אף קובע בית המשפט העליון, בדחותו את בקשת רשות הערעור (בע"מ...):

שנית, ולגוף הראיות, עיינתי במסמכים שצירפה המבקשת לבקשה אשר לטענתה מבססים את עובדת התקיפה המינית, ולא מצאתי כי נפל פגם בממצאי בתי המשפט לפניי כי לא כך הם פני הדברים. כפי שפורט בהרחבה מעלה, גורמי המקצוע השונים הגיעו למסקנות שונות, אולם נראה כי רובם ככולם התקשו לבסס את עובדת התקיפה – למעט חוות דעתה של גב' ה... אשר קבעה תחילה כי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

נחצה גבול בין האב והבת, אולם גם היא ציינה בהמשך כאמור כי לא ניכר בהתנהגות הילדה שהיא סובלת מטראומה מינית. העובדה שהמבקש חיפש באינטרנט כאמור תוכן פדופילי, אף שמעוררת היא אי נוחות, מטילה חובת זהירות יתרה במהלכים, ואכן בתי המשפט נוקטים דרך זו.

בית המשפט העליון, בדחיית בקשת רשות הערעור, מתייחס ליחסי התובע והילדה ועל בסיס עקרון "טובת הילד" אף לאפשרות שמפגשי התובע והילדה ייעשו תחת פיקוח, אפילו לא נמצא שהתובע תקף את הילדה מינית.

כך ביחסי התובע והילדה. לא כך ביחסי התובע והנתבעת. במישור זה של המחלוקות הקביעה ברורה – ראיות לכך שהתובע פגע בילדה, בין מינית ובין בכלל – אינן.

ב. הבסיס השני מתייחס לנתבעת.

נדבך מרכזי בטיעוני התובע נשען על הטענה לזדון וחוסר תום לב בהתנהלות הנתבעת. לפי גרסת התובע, כך התנהגה הנתבעת כבר בהגשת התלונה הראשונה ביום 2.11.10 וכך וודאי בהגשת שלל תלונות סרק נוספות. משמע, לשיטת התובע (למשל כאמור בסעיף 3 לסיכומי התובע), הראיות שהוצגו מלמדות שהנתבעת "לא האמינה שהתובע אכן פגע מינית בבתו והפנייה למשטרה נרקמה מראש ונבעה ממניע אחר". הנתבעת מצידה, כמובן, כופרת בטענה זו מכל וכל. לגרסתה, התנהלותה מלכתחילה ולכל אורך הדרך נבעה מאותו חשש שהתובע אכן ביצע עבירות מין בילדה. התשתית העובדתית המאפשרת הכרעה במחלוקת זו נפרשה בפני, בעיקר בהגשת פסקי הדין שניתנו בערכאות השונות והממצאים העובדתיים שבאותם פסקי דין. והנה אשר התברר:

(1) תחילתה של הפרשה בטענה שבמהלך ספטמבר 2010 סיפרה הילדה לאימה של הנתבעת, כי התובע "מנשק אותה בכל הגוף" כשהיא אף מצביעה על אזור המפשעה. על כך, כך נטען, חזרה הילדה באזני הנתבעת ביום 21.10.10, כשהיא מוסיפה את הטענה שהתובע עושה כן גם כשהיא מבקשת שיפסיק ועד כדי כאב. כך טענה הנתבעת. כך הובא בפסקי הדין. כך גם טענה הנתבעת בתיק זה. באף לא אחת מההחלטות שניתנו מני אז נמצא שהנתבעת בדתה את הדברים מליבה. למעשה, עיון בפסקי הדין מלמד על קבלת גרסת הנתבעת, לאמור: קבלת הטענה שכך אכן נמסר לנתבעת על ידי אימה.

(2) ביום 2.11.10 נחקרה הילדה על ידי חוקרת ילדים וסיכום עדות הילדה מובא בפסק הדין (למשל סעיף 47 בפסק הדין). בסיכום אותה עדות מצאה חוקרת הילדים לקבוע כי התרשמה כי הילדה קושרת את התובע לאישומים, אף שלא ניתן "לקבוע מהימנות לדבריה".

(3) במהלך חקירת המשטרה נתפס מחשבו האישי של התובע. בחיפוש שנערך במחשב זה, נמצאו ראיות לכך שהתובע חיפש קבצים פדופילים (סעיף 57 בפסק הדין).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

4) עם פתיחת בירור החשדות כלפי התובע, הופנתה הילדה לטיפול בידי עובדת סוציאלית, עו"ס. לאחר מספר חודשים של טיפול ומפגשים עם הילדה, הוציאה עו"ס דו"ח מיום 16.8.11 ובו היא מציינת, בין היתר, כי במהלך כל הקשר שלה עם הילדה היא חשה בבירור כי הילדה "נפגעה על ידי אביה" (סעיף 56 בפסק הדין).

5) בתסקיר פקידת הסעד ..., מיום 2.10.11 צוינה התרשמותה של העובדת הסוציאלית לפיה "הייתה חציית גבול ברורה" במגע של התובע עם הילדה (סעיף 16 בפסק הדין).

6) בהחלטה מיום 23.12.12, מונתה אל"י – האגודה להגנת הילד, לצורך מתן חוות דעת בשאלת מסוכנות התובע כלפי הילדה. בחוות דעת מיום 20.3.13, נקבע שנוכח חלוף הזמן אין דרך לקבוע מה התרחש ואין דרך לדעת בוודאות אם הילדה נפגעה מינית אם לאו (סעיף 24 בפסק הדין).

כך ניתן לסכם את הנתונים שעמדו לנגד עיני הנתבעת בכל הנוגע ליחסי התובע והילדה. בפני הנתבעת עמדו דברי אימה לפיהם התובע תקף מינית את הילדה; בפני הנתבעת עמדה חוות דעת חוקרת ילדים שהתרשמה כי הילדה קשרה את התובע לאישומים; בפני הנתבעת עמדה תפיסת חומרים פדופילים במחשבו של התובע; בפני הנתבעת עמדה חוות דעת עו"ס שלפיה הילדה נפגעה מהתובע; בפני הנתבעת עמדה חוות דעת של פקידת הסעד שלפיה הייתה חציית גבולות ביחס התובע לילדה; ובפני הנתבעת עמדה אף חוות דעת של האגודה להגנת הילד שאיננה שוללת את האפשרות לכזו פגיעה מינית רק מחלוף הזמן.

במהלך חקירתה הנגדית הוצגה בפני הנתבעת האפשרות שהתקנת מצלמות האבטחה הנסתרות שהתקינה בדירתה, נעשתה בזדון, מתוך כוונה לפגוע בתובע ולא באמונה בחשד שהתובע תקף מינית או בכלל פגע בילדה. וכך הגיבה הנתבעת (עמ' 65; ש' 3 – 10 בפרוט'):

הרי היו, למה לי לשלם כל כך הרבה כספים, יחסים כל כך טובים, אני אשת קריירה, הדבר הכי נוח לי בעולם שהאבא נכנס פעמיים בשבוע, בבית עם הילדה, נשאר איתה עד הלילה, איך הוא אמר? ההסדרים שקבענו בעל פה היו בין 16 ל-19, הוא היה מבקש להישאר לקרוא לה ספר, אמרתי לו, 'נהדר,, אני אלך לחדר כושר, ברשותך', אמר, 'אין בעיה', חיים כל כך טובים, למה לרסק חיים כל כך נהדרים? הילדה הזאת נולדה לתוך, היא נולדה ל-2 הורים נפרדים והייתה לה משפחתיות מקסימה, מקסימה, למה לרסק כזה דבר? זה פשוט חולני לחשוב כזה דבר, פשוט חולני ואני רוצה להגיד לך...

גרסה זו של הנתבעת מקובלת עלי לחלוטין, שכן היא מתיישבת נאמנה עם מכלול הראיות האובייקטיביות שהוצגו לנתבעת. ראיות אלו הביאו את הנתבעת לאמונה מלאה, סובייקטיבית, לפיה התובע תקף מינית את הילדה, ולאמונה שעליה לפעול בכל דרך אפשרית להגנה על הילדה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

אמנם, בסופו של יום החשדות כלפי התובע לא הוכחו. בסופו של יום לא נמצא שהתובע תקף את הילדה או פגע בה בכל דרך אחרת. ברם ניתן לחלוטין לקבל את גרסת הנתבעת שלא כך ניתן היה להניח בתחילתה של הפרשה. לפיכך, אני מקבל את גרסת הנתבעת, דוחה את גרסת התובע, וקובע שהתנהלותה של הנתבעת בכל התקופה הרלוונטית נבעה מתוך אמונה מלאה שעל הנתבעת להגן על הילדה לפחות עד שיתברר סופית אם יש בסיס לחשדות החמורים שהופנו כלפי התובע.

21. על בסיס שתי קביעות אלו, הקביעה שלא הוכחו הטענות לפיהן התובע פגע בילדה, והקביעה שהנתבעת פעלה באמונה מלאה שהתובע אכן פגע בילדה ושעליה, אימה, לפעול להגנה על הילדה, ניתן להכריע בטענות התובע.

הטענה להגשת תלונות שווא

22. טענתו הראשונה של התובע הינה להגשת תלונות שווא.

22.1. מצב של "תלונות שווא" עלול לבטא שימוש לרעה בהליכי משפט.

ככלל, מטרתו של ההליך המשפטי הינו החיפוש אחר האמת.

מטרת המשפט הוא הצדק. האמצעי של המשפט להשגת הצדק הוא חיפוש אחר האמת. המשפט עומד על האמת. (א' ברק "על משפט, שיפוט ואמת", מבחר כתבים א' (תש"ס) (747)

כאשר פונה אדם להליך משפטי, מצופה איפוא ממנו שיפעל להגשמת ייעודו של ההליך. שיפעל לסייע בחיפוש אחר האמת והצדק.

דא עקא, שיש ולא אלו תמיד נר לרגליו של הפונה להליך משפטי. יש ומתברר שהפנייה לנתיב ההליך המשפטי בכלל מהווה כסות למהלכים אחרים. למטרות זרות. אפשר מטרות בלתי ראויות. יש ומתברר שהפנייה להליך המשפטי נועדה לשם ניצול לרעה של אותה פלטפורמה משפטית. אותה זכות המוקנית לכל אדם לפתוח בהליך משפטי. ואף יש ומתברר שאפילו לא בזדון או בחוסר תום לב פעל אותו אדם, הרי שברשלנות ובחוסר זהירות פעל כשפנה לאותו נתיב של הליך משפטי. באפשרות לאלו עוסק חלק זה של טענות התובע. באפשרות שהנתבעת בחרה לעשות שימוש לרעה בהליכי משפט, וזאת בהגשתן של שלל תלונות שווא כנגדו. ההתמודדות עם אותם מקרים בהם אפשר שנעשה שימוש לרעה בהליך המשפטי נעשית גם במסגרת דיני הנזיקין, ובשלוש עוולות: עוולת הנגישה, עוולת הוצאת לשון הרע, ועוולת הרשלנות. וזה, למעשה, אשר טוען התובע.

22.2. בטענה זו מתייחס התובע הן לתלונה הראשונה שהגישה הנתבעת, התלונה מיום 2.11.10, והן לסדרת תלונות נוספות שהגישה הנתבעת בשנים 2011 – 2012 וכולן, לשיטתו, תלונות שווא. בחלקה הראשון של טענה זו, מתייחס התובע בעיקר לאותן מצלמות נסתרות שהתקינה הנתבעת בדירתה במהלך אוקטובר 2010 (או בסמוך לכך). לפי גרסת התובע, נמנעה הנתבעת מלגלות למשטרה את דבר התקנת המצלמות ובכך הביאה לשיבוש החקירה. לשיטתו, עובדה זו מהווה ראיה לכך שהנתבעת כלל לא האמינה באמיתות התלונה שהגישה וודאי שהתרשלה בהגשתה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

חלקה השני של טענה זו עוסק בתלונות הנוספות אשר הגישה הנתבעת כנגד התובע לאחר שהחלו ההליכים המשפטיים בהגשת תביעות הסדרי הראיה, בשנים 2011 – 2012. התובע מונה באלו 13 תלונות שהגישה הנתבעת, ובהן תלונות על "הסגת גבול" (תלונות מיום 24.2.11 ומיום 3.10.11), תלונות שהגישה התובעת על "חטיפה" (תלונות מיום 11.4.11 ומיום 8.10.12), ותלונה על "תקיפה" (תלונה מיום 12.2.12). לגרסת התובע, גם תלונות אלו הוגשו על ידי הנתבעת כשהיא מודעת לחלוטין לכך שמדובר בתלונות שווא, ורק כטקטיקה נוספת להפעלת לחץ על התובע ולהטלת אימה כדי שייכנע לדרישותיה.

כאמור, מעשים אלו שמייחס התובע לנתבעת, הגשת "תלונות שווא", עשויים לבסס 3 עילות שונות, לכל אחת מאפיינים משלה בהקשרה של הטענה: עוולת הנגישה; עוולת הוצאת לשון הרע; ועוולת הרשלנות. אפשרויות אלו יידונו כסדרן.

22.3. טענתו הראשונה של התובע בהקשרה של הטענה לתלונות שווא הינה לעוולת הנגישה. עוולה זו מוסדרת בסעיף 60 בפקודת הנויקין [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה"), כך:

"נגישה היא פתיחתו או המשכתו של הליך נפל – למעשה, ובזדון, ובלי סיבה סבירה ומסתברת – של הליך נפל, נגד אדם, בפלילים או בפשיטת רגל או בפירוק, וההליך חיבל באשראי שלו או בשמו הטוב או סיכן את חירותו, ונסתיים לטובתו, אם היה ההליך עשוי להסתיים כך, כך לא תוגש תובענה נגד אדם על נגישה רק משום שמסר ידיעות לרשות מוסמכת שפתחה בהליכים".

עוולה זו חלה על הליכים בפלילים, הליכי פשיטת רגל או הליכי פירוק. במקרה דנן, החלופה הרלוונטית היא הליכים בפלילים. התובע הרי מלין על תלונות שהגישה כנגדו הנתבעת למשטרת ישראל. דא עקא, שלפי הסיפא של ההוראה האמורה, לא תוגש תובענה נגד אדם על נגישה, רק משום שמסר ידיעות לרשות מוסמכת שפתחה בהליכים.

הרעיון שביסוד הוראה זו הינו, שמסירת מידע לרשות מוסמכת מנתקת (כך, ברוב המקרים) את הקשר הסיבתי בין מקור המידע לבין הרשות, שעליה מוטלת החובה לבדוק את אמינותו של המידע בטרם תנקוט פעולה על-פיו, שלכן גם לא תעמוד לנפגע עוולת הנגישה כנגד מוסר המידע אפילו אם פעל האחרון בזדון (בג"צ 64/91 סלים חליף נ' משטרת ישראל, פ"ד מז (5) 653, 657).

כך במקרה דנא. הנתבעת הגישה תלונות למשטרה, אולם לא פתחה ולא המשיכה שום הליך פלילי נגד התובע. מדובר במסירת ידיעות מצד הנתבעת למשטרה, שהיא הרשות המוסמכת על פי חוק, והיא זו שפתחה בחקירה נגד התובע.

לטענת התובע לא עומד לנתבעת הסייג אשר בסיפא של סעיף 60, שכן מסרה למשטרה "שקרים גמורים". לטענה זו אין בסיס. הסייג בעוולת הנגישה, המוציא מתחולתה מסירת ידיעות לרשות מוסמכת דוגמת משטרת ישראל, איננו מותנה בנכונות הידיעות ואיננו מותנה במניעי מוסר הידיעות או אמונתו בנכונות הידיעות. לשיקולים אלו יהיה מקום בעילה המתבססת על הוצאת לשון הרע, אך לא בבחינתה של הטענה בעילה זו, בהתבסס על עוולת הנגישה. עוולת הנגישה איננה יכולה לפיכך לבסס במקרה זה עילת תביעה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

22.4. טענתו השנייה של התובע בהקשרה של הטענה לתלונות שווא הינה לעוללת הוצאת לשון הרע.

א. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"), מגדיר לשון הרע, בין היתר, כדבר שפרסומו עלול "להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצידם".

הדין מכיר בזכותו הטבעית של כל אדם לשמור על שמו הטוב, ורואה בה זכות הנגזרת במישרין מעיקרון כבוד האדם. הזכות לשם טוב נועדה להגן על ההערכה העצמית ועל כבודו של אדם, והיא מבוססת על הצורך האנושי בהערכה פנימית, בגאווה אישית ובהכרה חברתית (ראו למשל: ע"א 10281/03 קורן נ' ארגוב, [פורסם בנבו], 12.12.06, פסקה 10). בהגשת תלונה למשטרה, עלול המתלונן לייחס לנילון מעשים המהווים עבירה. אף שקשה לקבוע בצורה גורפת שכל הגשת תלונה למשטרה תהווה בהכרח גם "הוצאת לשון הרע", הרי שבמקרה דנא נראה שאין מקום לספק.

די לעיין בתלונה אשר הגישה הנתבעת (נספח ב' לתצהיר התובע) כדי להיווכח שהנתבעת אכן הציגה את התובע בתלונתה כמי שבצע עבירות מין בילדה. כך במפורש. וזאת אין הנתבעת כלל מכחישה. הנתבעת מצהירה כי פנתה למשטרה לאחר ש"הבנתי שאביה של ... פוגע בה מינית" (סעיף 5 (ד) בתצהיר הנתבעת).

לא יתכן ספק בכך שייחוס מעשי תקיפה מינית עלול להשפיל אדם, לבזותו ולעשותו מטרה לשנאה ולבוז. כך ודאי וודאי ייחוס ביצוע עבירות מין בבתו שלו. בהגשת תלונה למשטרה בטענה לביצוע עבירת מין, בצעה הנתבעת "פרסום" של לשון הרע כלפי התובע. השאלה העיקרית בהקשרה של התנהגות זו, היא אם עומדת לנתבעת, המתלוננת, הגנה מההגנות הקבועות בחוק.

ב. ההגנה העיקרית עליה מתבססת הנתבעת הינה הגנת תום הלב, הקבועה בסעיף 15 בחוק, כך:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע, תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...

(8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בעניין שבו האדם שאליה הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בעניין המשמש נושא התלונה. ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה".

המשטרה הינה הרשות המוסמכת לחקור בעניין נשוא התלונה. ככלל איפוא, כאמור בהוראה זו, הגשת תלונה למשטרה מקימה הגנה מפני אחריות בגין פרסום לשון הרע, מבלי שהדבר תלוי בתוצאות ההליך הפלילי שייפתח בעקבות התלונה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

עם זאת, לכלל זה יש יוצא מן הכלל – מצב בו המתלונן אינו מאמין באמיתות תלונתו ויודע כי אינה אמת. מצב זה מוסדר בסעיף 16 (ב) בחוק, הקובע חזקה הפוכה, חזקה של חוסר תום לב, באחד משלושה מקרים:

"(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

- (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;
- (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;
- (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהייתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על ידי סעיף 15".

ג. המפתח לתחולתה של הגנה זו מצוי איפוא באמונת המפרסם בנכונות הפרסום. באמונת המתלונן בנכונות תלונתו. כך נקבע:

"בקביעתה של הגנה זו ביקש המחוקק לקבוע איזון עדין בין השמירה על שמו הטוב של אדם לבין הצורך לאפשר לבני הציבור להתלונן בפני המשטרה על עבירות שבוצעו, ובכך לעודד הבאתם של עבריינים לדין, מבלי שהמתלוננים יעמדו בפני הסיכון של תביעה בגין לשון הרע. הצורך להבטיח את האיזון האמור הוא הקובע את הדרך הראויה לפירושו של מושג תום הלב בסעיף 15(8) האמור. נראה לי, כי עלינו לפרש את "תום הלב" בהקשרה של הגנה זו כמתייחס לאמונה של המפרסם באמיתות הפרסום. אדם, המתלונן בפני המשטרה על עבירה שלפי אמונתו בוצעה על ידי פלוני, זכאי להגנת החוק, גם אם מסתבר כי אמונתו מוטעית היא, שכן בנסיבות אלה ראוי הוא, כי האינטרס הפרטי של הנפגע יפנה דרכו לאינטרס הציבורי, שאם לא כן יחששו בני הציבור להגיש תלונות. לעומת זאת, אם המתלונן אינו מאמין באמיתות תלונתו ויודע כי אינה אמת, אין כל אינטרס ציבורי במתן הגנה למתלונן ואין כל אינטרס ציבורי בעידוד התנהגות שכזו". (ע"א 788/79 אברהם ריימר נ' עיזבון המנוח ריימר פ"ד לו (2) 141)

ובעניין אחר:

כמובן שיתכנו מקרים בהם שוללת חזרה עיקשת וחסרת בסיס על תלונה שהוכחה כבר כמוטעית, את טענת תום-הלב, וזאת אף אם מופנית תלונה רק למשטרה, אך תלונתו השגרתית של אזרח, החושד בתום-לב במעשה עבירה של אחר והמופנית למשטרה, המופקדת על-פי החוק על חקירת עבירות, אינה צריכה לגרור אחריה מסקנה כי בשל שימוש זה בזכותו הטבעית של אזרח להתלונן בפני מי שמוסמך לכך, התחייב במעשה עוולה, זהו הגיונם של הדברים האמורים בסעיף 15 (8) לחוק הנ"ל וישימים הם גם למקרה שבפנינו. זאת ועוד, מה האמצעים הסבירים בהם חייב היה המערער לנקוט לפני פנייתו למשטרה? הרי אין להעלות על הדעת כי כל אימת ועולה חשד בלבו של פלוני, עליו לאמת את החשד תחילה עם החשוד עצמו, אין גם לדרוש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

כי יערוך חקירות פרטיות או כיוצא באלה פעולות, לפני פנייתו למשטרה. בכגון אלה, הפניה למשטרה היא הפעולה הטבעית והסבירה ביותר ואין להלין עליה. שונה היה המצב כמובן לו היה המערער מציג חשדותיו בפני אחר ולא בפני המשטרה (ע"א 213/69, [4], בע' 94), היינו דווקא העלאת החשדות, שלא בפני המשטרה, עלולה היתה להיראות כבלתי-סבירה בנסיבות כגון אלה" (ע"א 310/74 אליהו שיטרית נ' שלמה מזרחי, פ"ד (1) 389, 391

אם כך, בהגשת התלונות המייחסות לתובע ביצוע עבירות מין בצעה הנתבעת הוצאת לשון הרע כלפי התובע, ברם הגנת תום הלב תעמוד לה אם האמינה באמיתות התלונה שהגישה, והגנת תום הלב לא תעמוד לה אם ידעה שתלונתה איננה אמת. שתלונתה הינה "תלונת שווא".

ד. בחינתן של העובדות מלמדת כי לעת הגשת התלונה הראשונה, התלונה שפתחה את החקירה של התובע בחשד לביצוע עבירות מין, היו בפני הנתבעת מספר לא מבוטל של מקורות לביסוס החשד. דברי אימה של הנתבעת על שסיפרה לה הילדה, דברי הילדה עצמה במענה לשאלות הנתבעת, ועדות הילדה בפני חוקרת הילדים. כפי שנמצא לעיל, במשך תקופה ממושכת בה התבררה תביעת הסדרי הראייה, הייתה הנתבעת תחת הדעה הנחרצת שהתובע פגע בילדה. כך וודאי שסברה בעת הגשת התלונה שפתחה את מסכת החקירה וההליכים.

לא מצאתי לפיכך כל סיבה שלא לקבל את גרסת הנתבעת לפיה אכן האמינה בתום לב שהתובע ביצע עבירת מין בילדה. שאכן האמינה שיש לחקור את החשד על ידי הגוף היחיד האמון על אלו חקירות – משטרת ישראל.

ה. במוקד טענות התובע ביחס לתלונה הראשונה, עומדת הטענה המתייחסת לצילומי המצלמות שהתקינה הנתבעת בדירתה עובר להגשת התלונה.

אין מחלוקת על כך שמצלמות אלו הותקנו ובהן, בין היתר, צולמו מספר מפגשים של התובע עם הילדה במהלך אוקטובר 2010. אין גם מחלוקת על כך שהנתבעת, בהגשת התלונה ביום 2.11.10, לא דיווחה על קיומן של מצלמות אלו ולא הביאה את עצם קיומם של הסרטים שצולמו לידיעת המשטרה. התובע מוצא בטענה זו ביסוס לטענה לחוסר תום לב של הנתבעת. לאי אמונתה שלה בנכונות הטענות כלפי התובע, במספר היבטים.

ראשית, טוען התובע שנתגלו סתירות בגרסת הנתבעת בכל הנוגע לעיתוי החלטתה להתקין את המצלמות. לפי גרסת התובע, מחד, טענה הנתבעת שהחליטה להתקין בדירה את המצלמות טרם יציאתה לחפשה באילת במהלך אוקטובר 2010 (למשל כעולה מסעיף 20 לתביעת הנתבעת בבית המשפט לענייני משפחה); ומאידך, טענה הנתבעת שהחליטה להתקין את המצלמות גמלה בליבה רק לאחר אותה חפשה באילת כאשר "חלחלו הדברים להבנתה".

בבחינת השתלשלות האירועים, אין למעשה מחלוקת על כך שהנתבעת פעלה להתקנת מצלמות בדירה לאחר שובה מחופשה באילת, במהלך אוקטובר 2010, ולאחר ששמעה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

מאימה ומהילדה דברים המחשידים את התובע בפגיעה בילדה. במצב זה, טוענת הנתבעת שהתחבטה באשר לדרך הנכונה בה עליה להתמודד עם מידע זה. התחבטות זו אך טבעית היא במצב אליו נקלעה הנתבעת, ולא מצאתי שיש בשאלת העיתוי המדויק בו החליטה על התקנת המצלמות, אם לפני או במהלך החופשה באילת, כדי לשלול את תום ליבה בכל הנוגע לחשד כלפי התובע.

שנית, טוען התובע כי הנתבעת נמנעה מלגלות לחוקרי המשטרה את דבר קיומן של המצלמות, ולמרות הזדמנויות למכביר שהיו לנתבעת לעשות כן.

הנתבעת איננה מכחישה את הטענה שלא דיווחה על המצלמות בעת הגשת התלונה, אך מכחישה את הטענה שהיה בכך דופי. לפי גרסת הנתבעת, באותם מקרים ספורים בהם בקר התובע בדירה לאחר שהותקנו, לא קלטו המצלמות דבר ולכן גם לא היה לה דבר למסור למשטרה בגינן. טענה זו של התובע מעוררת קושי.

הנתבעת, כך טוען התובע, לא הסתפקה בהתקנת מצלמות אלא גם שכרה שירותיו של חוקר פרטי שיארום מחוץ לדירה בזמן שהתובע פוגש בילדה. התובע מביא בסיכומיו ציטוט מעדות הנתבעת בהתייחס לטענה זו, כך (הציטוט מעדות הנתבעת בדיון ביום 14.10.13 בבית המשפט לענייני משפחה, עמ' 31 ש' 14 – 17):

“ויותר מכך, אותו חוקר שהתקין את המצלמות היה מחוץ לבית עם לפטופ והיה אמור לראות כל דבר שמתרחש... ובמקרה והוא רואה מעשה לא ראוי... להיכנס בטענה של טכנאי”

דא עקא, שבטענה זו נראה שהתובע מערב מין בשאינו מינו. את שאלת חובתו של מתלונן למסור כל מידע רלוונטי למשטרה עם שאלת אמונתו באמינות התלונה שהוא מגיש. בכל הנוגע לאמונת הנתבעת בנכונות התלונה, הרי דווקא אותה השקעה שהשקיעה בשכירת שירותי חוקר שיארום לנתבע בזמן מפגשיו עם הילדה, אך מחזקת את טענת הנתבעת לתום לב בהתנהלותה.

הרי אם סברה הנתבעת, כגרסת התובע, שמדובר בתלונת שווא ושלא האמינה עצמה בנכונות התלונה שהגישה, הרי לא הייתה זקוקה כלל לשירותי החוקר ואפילו לא למצלמות הנסתרות. לו ידעה, כטענת התובע, שאין כל דופי בהתנהגותו, לא ברור מה היה לה לנתבעת שתתקין מצלמות ותבקש מארב של חוקר. דווקא פעולות אלו תומכות בגרסתה לתום לב מלא בהתנהלותה.

אכן, כפי שטוען התובע, ניתן היה לצפות מהנתבעת לפרוש בפני חוקרי המשטרה כל מידע רלוונטי שסייע בידם לחקר האמת. הנתבעת טוענת שלא מצאה לנכון לדווח על התקנת המצלמות שכן אלו, למעשה, לא צילמו דבר שעשוי לשפוך אור על החקירה. אפשר שבכך שגתה, אך אין בשגיאתה זו כדי לבסס טענה לחוסר תום לב בהתנהגותה.

1. ביטוי נוסף לחוסר תום הלב שמייחס התובע לנתבעת מתבסס על הטענה לתלונות רבות נוספות שהגישה הנתבעת כלפי התובע ולאחר אותה תלונה ראשונה מיום 2.11.10.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

לטענת התובע, בשנים 2011 – 2015 הוסיפה הנתבעת להגיש שוב ושוב תלונות נגד התובע, 13 במספר לפי מניינו, וכולן בזדון. כולן כאמצעי ענישה כלפי התובע במצבים בהם לא קבל את עמדתה. לטענתו, רק בעקבות החלטת בית המשפט לענייני משפחה מיום 6.5.15, פסקון התלונות.

ז. אמנם, בכל אותן תלונות שמונה התובע לא טענה הנתבעת לביצוע "עבירת מין" בילדה, אולם כן טענה למעשים חמורים שבצע התובע, ודווקא על רקע החשד הראשוני המרחף מעל לביצוע עבירות מין בילדה. כך טענות לחטיפה, לתקיפה ולהסגת גבול וכיו"ב. נקודת המוצא בבירור טענה זו הינה לפיכך, שגם באותן תלונות שהלינה הנתבעת על התובע תוך כדי בירור תביעת הסדרי הראייה, "פרסמה" הנתבעת לשון הרע כלפי התובע, ומכאן אותה השאלה אם עומדת לה הגנת תום הלב.

ח. לפי טענת התובע, לא עומדת הגנת תום הלב לנתבעת בהתייחס לתלונות אלו, שכן לא האמינה בנכונותן ובכלל עשתה בהן שימוש בכדי להלך עליו אימים, ולבזותו. לביסוס טענה זו מפנה התובע לסקירה תמציתית של התלונות השונות שהגישה נגדו הנתבעת (פסקה 27 בתצהיר התובע). לכל תלונה שכזו, "תלונת שווא" לפי הנטען, מייחד התובע מילים ספורות. חלק מהטענות נתמכות באסמכתאות וחלקן לאו. למעט ביחס לאירוע בודד מיום 24.2.11, ושבמסגרתו דווקא לא הוגשה תלונה, התובע איננו מנסה כלל לנתח אילו מאותן תלונות כדי להראות שהייתה תלונת שווא. למעשה, נראה שהתובע מבקש לראות בהיקף התלונות כשלעצמו בסיס לטענה שמדובר בתלונות שווא. אכן, ניתן להניח קיומו של מצב בו ריבוי תלונות למשטרה מבטא, כשלעצמו, ראייה להיותן כאלו שהמתלונן לא האמין באמיתותן ושכלל נועדו לצרכים אחרים, בבחינת "הכמות מעידה על האיכות".

כלומר, ניתן להניח שמצב של ריבוי תלונות מקים את אותה חזקה הפוכה השוללת את תום הלב, למשל בחלופה של סעיף 16 (3) בחוק: "הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהייתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על ידי סעיף 15".

אלא שלכך שומה על הטוען לכך להראות שכמות התלונות כשלעצמה כה מוגזמת עד כדי קושי לראותן ככאלו שהוגשו בתום לב. התובע איננו עושה כן. בפרק הזמן לו מתייחס התובע בטענה זו, כארבע שנים וחצי (2.11.10 – 6.5.15) התקיימו מפגשים בין התובע לילדה בימים קבועים, שבוע אחר שבוע, ובחיכוך מתמיד בין התובע לנתבעת. ניתן אפוא להניח קיומם של מאות מפגשים. קשה לראות כיצד הגשתן של 13 תלונות בתקופה כה ארוכה מבטאת כשלעצמה כמות כה מופרזת שמעידה על עצמה. כך ודאי כאשר ברקע כל אותם מפגשים חשדות שהוטחו בתובע לפגיעה בילדה, וכאשר התובע מודה שבמהלך תקופה זו אף הוא עצמו הגיש תלונות כלפי הנתבעת (עמ' 59; ש' 29 – 32 בפרוט'), ראייה נוספת למערכת היחסים העכורה בין הצדדים.

משכך, כאשר לא ניתן לראות בכמות התלונות כמספקת להקמת חזקת חוסר תום הלב ולהעברת הנטל לשכמה של הנתבעת. שומה היה על התובע לסקור את התלונות, אחת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

לאחת, ולהראות כיצד היו הן "תלונות שווא". תלונות שהוגשו מתוך שיקולים זרים ובלי שהנתבעת האמינה באמתותן. התובע לא עושה כן. די בכך כדי לדחות טענתו.

ט. לא זו אף זו, שסקירת התלונות עליהן מלין התובע מקשה עוד יותר על קבלת הטענה לחוסר תום לב בהגשתן.

יש לזכור כי ברקע האירועים, ההסדרים שנקבעו בכל הנוגע למפגשי התובע והילדה כל עוד התנהלו ההליכים בבית המשפט לענייני משפחה. הסדרים אלו תחמו את מפגשי התובע והילדה וקבעו שאלו ייערכו תחת פיקוח (למשל החלטת בית המשפט לענייני משפחה מיום 30.5.11, נספח יב' לתצהיר התובע). כך גם ניכר מטענות התובע באשר לאופן בו נתגלעו חילוקי הדעות והוגשו התלונות. כך גם ניכר מעדויותיהן של גב' ע. (חברתה של הנתבעת), גב' א. (אחיינית הנתבעת), גב' י. (כמי שפיקחה על מפגשים שבין התובע לילדה), וגב' ע. (מי שפיקחה מטעם הנתבעת על מפגשי התובע עם הילדה). כולן העידו על חיכוכים למכביר בין התובע לנתבעת במהלך המפגשים שבין התובע לילדה. ודוק, אינני מוצא מקום לקבוע שיש לקבל את הטענות להתנהגות אלימה או להתנהגות לא ראויה אחרת מצד התובע באי אלו מהאירועים שתוארו בידי עדות אלו. אינני מוצא מקום לבחון טענות אלו אחת לאחת. כל שיש לקבל מעדויות אלו הוא את קיומה של מערכת יחסים עכורה, חיכוכים בלתי פוסקים, ואמונה סובייקטיבית של שני הצדדים שהצד השני, הוא או היא, זה שפוגע בילדה.

י. תחושה זו מתחדדת נוכח בחינת האירועים השונים, אף שאין צורך לסקור את כולם. כך למשל, האירוע מיום 12.3.12. לטענת התובע (סעיף 27 בתצהיר התובע) במועד זה התגלע ויכוח בינו לבין הנתבעת ולמחרת הגישה הנתבעת תלונה על תקיפה. מאידך, עיון בדו"ח הפעולה המתייחס לאותו אירוע (נספח ה/3 לתצהיר התובע) מלמד כי הנתבעת פנתה למשטרה מאחר והתובע אסף את הילדה מהגן ללא ליווי המפקחת, הביעה חשש מפני פגיעה בילדה, ובהמשך מסרה לצוות השוטרים שטפל בפנייתה כי הילדה בבית עימה ושאלן חשד להתעללות מצד התובע. וכך מסוכם האירוע באותו דו"ח פעולה:

"מדובר באישה מוכרת שהגישה בתחנה תלונות. כנראה מדובר בסכסוך בעקבות

הסדרי ראייה"

כך מתברר, מאותו אירוע, שהנתבעת חשדה בתובע מאחר ואסף את הילדה ללא המפקחת ובניגוד להסכמה על הסדרי הראייה באותה עת. ועוד מתברר כי לאחר שהופג החשש דיווחה הנתבעת למשטרה שאין חשד לפגיעה של התובע בילדה. קשה לראות כיצד אירוע זה מבסס טענה לחוסר תום לב ותלונת שווא. קל לראות כיצד אירוע זה משקף מערכת יחסים עכורה בין הצדדים.

כך, דוגמא נוספת, האירוע מיום 8.10.12. לטענת התובע (סעיף 27 בתצהיר התובע) במועד זה "חטפה" הנתבעת את הילדה מידי ומיהרה להגיש נגדו תלונה על תקיפה. שוב, עיון בדו"ח הפעולה המתייחס לאותו אירוע (נספח ה/4 לתצהיר התובע) מציג תמונה שונה. לפי דו"ח האירוע, התלוננה הנתבעת לאחר שהתובע לא השיב לחזקתה את הילדה בחלוק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

השעה שנקבעה, 19:30, וטענה שהתובע נמצא בקניון צוות שוטרים הגיע למקום ומצא כי מתנהל עימות בין התובע לנתבעת. וכך מצוין בדו"ח הפעולה:

"לדבריו, הוא היה עם הילדה שלו ברחבת הקניון ולפתע הגיעה גרושתו ... והתחילה לצעוק שיחזיר לה את הילדה כי עברה כבר השעה 19:30. לדבריו, היה עוד מספר דקות והוא רצה להראות לילדה את "ההקפות". לדבריו, גרושתו חטפה את הילדה ממנו והוא רק רצה לקחת את הילדה בחזרה כי היה עוד זמן. לדבריו, הוא לא תקף אותה רק ניסה לקחת את הילדה בכח"

במהלך חקירתו הנגדית, בקש התובע לכפור בנכונות האמור באותו דו"ח פעולה וטען שאין הוא משקף את התנהגותו שכן הנתבעת, רק הנתבעת, התנהגה בכוחנות וחטפה מידי את הילדה (עמ' 33; ש' 11 בפרוט'). אלא שאם כך, לא ברור מדוע צירף התובע עצמו את אותו דו"ח לתצהירו כראיה. והעיקר, מעיון באותו הדו"ח ותיאור האירוע על ידי התובע עצמו (עמ' 33 בפרוט') שוב מתברר, שבין הנתבעת לתובע התגלע ויכוח על רקע טענות לחריגה מהסדרי הראייה, כאשר המחלוקת הפעם נסבה על רצון התובע לצפות עם הילדה ב"הקפות" גם לאחר חלוף השעה בה סברה הנתבעת שעליו להחזיר את הילדה לחזקתה, וכאשר התובע עצמו מודה (לפחות לפי דו"ח הפעולה שהוצג) שעשה שימוש בכח בניסיון למנוע מהנתבעת ליטול ממנו את הילדה, בעוד הנתבעת מציגה גרסה הפוכה, שלפיה דווקא התובע התעלם מהשעה המאוחרת וניסה בכח לחטוף את הילדה מידיה (למשל עדות הנתבעת בעמ' 105 בפרוט'). שוב ניכרת אותה מערכת יחסים עכורה שבין הצדדים, שניהם לא בוחלים בעימות קולני לעיני הילדה. ושוב, קשה לראות כיצד אירוע דוגמת זה מבסס טענה לתלונות שווא.

וכך גם אותו אירוע מוקלט מיום 24.2.11. במהלך מפגש בדירת הנתבעת, החל ויכוח בין התובע לנתבעת ובמהלכו התקשרה הנתבעת למשטרה ובקשה את התערבותה לשם פינוי התובע מדירתה. אירוע זה הוקלט על ידי התובע (מוצג ת/3) ומבטא, לשיטתו, ראייה נוספת לשימוש פסול שעשתה הנתבעת במשטרה. התובע טוען כי הנתבעת התקשרה למשטרה רק כדי לכפות עליו לחדול משיחה עם הילדה. עיון באותו תמליל מציג תמונה שונה. נראה כי הנתבעת בקשה למחות על תוכן שיחה של התובע עם הילדה, שיחה שנראה שתכליתה הייתה שינוי בהסדרי הראייה ובהיעדר הסכמה עם התובע, בקשה שיעזוב את הדירה. לא לשם פגיעה בקשר של התובע עם הילדה פנתה הנתבעת למשטרה, אלא לשם מימוש רצונה שהתובע יעזוב את דירתה. אירוע זה מתרחש על רקע אותה מחלוקת גדולה נוכח התלונה שהגישה הנתבעת על התובע ואי הסכמה נמשכת בכל הנוגע לאופן התנהלות הקשר בין התובע לילדה. לא ניתן לפיכך לראות גם באירוע זה תמיכה לטענה המבקשת לשלול את תום ליבה של הנתבעת.

לבסוף, בהקשר של טענה זו, מתייחס התובע לתלונה שהגישה למשטרה ביום 4.6.13 אחייניתה של הנתבעת, גב' א. (מוצג ת/4). לטענת התובע, הדיחה הנתבעת את גב' א. להגיש את התלונה. טענה זו איננה ברורה. גב' א. העידה ואישרה שניגשה להתלונן על התובע במשטרה. גב' א. גם הסבירה כי עשתה כן אחר היוועצות בנתבעת ומתוך אמונה שראוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

שהדברים שאירעו לא ישכחו (עמ' 126; ש' 2 בפרוט'). עיון בפרטי התלונה מלמד כי במסגרתה תיארה גב' ברגמן התרחשויות המבטאות, לשיטתה, התנהלות אלימה של התובע. אין מחלוקת על כך שתלונה זו לא הובילה לנקיטת הליכים כלפי התובע, ומאידך אף התובע איננו טוען שגב' א. בדתה את הדברים מליבה. התובע עצמו הרי אישר (כעולה מדו"ח האירוע מיום 8.10.12 שהובא לעיל) שהפעיל כח כחלק מהחיכוכים עם הנתבעת ולא נמצאה סיבה לקבוע שגב' א. בדתה את הדברים עליהם הלינה מליבה. כך גם לא ניתן לראות בתלונתה של גב' א., אפילו נבעה מעצה שקבלה מהנתבעת, ראייה התומכת בטענות התובע לתלונות שווא שהוגשו שלא בתום לב.

יא. כך ניתן לסכם טענה זו.

לפי גרסת התובע, הגישה נגדו הנתבעת שלל "תלונות שווא", דהיינו – תלונות שכלל לא האמינה באמתותן אלא מתוך שיקולים זרים וכוונה לפגוע בו. בכך, טוען התובע, נשלל תום הלב ממעשי הנתבעת ולא עומדת לה הגנת תום הלב על אותן תלונות שהגישה כלפיו ואותם מעשים חמורים שייחסה לו.

התובע איננו מביא ראיות לפיהן ניתן לראות במי מאותן תלונות ככזו שהוגשה בזדון, בלי שהנתבעת האמינה באמתותה. התובע איננו מראה שהיקף התלונות היה חריג בעליל בשים לב לתדירות החיכוך בין הצדדים ולפרק הזמן בו נמשך בירור המחלוקות. וסקירה של התלונות מלמדת על חיכוכים חוזרים ונשנים על רקע ויכוחים בכל הנוגע ליישום הסדרי הראייה של התובע עם הילדה. והכל – כאשר הנתבעת סבורה שאכן קיים חשד כבד לכך שהתובע פגע בילדה ועלול להוסיף ולפגוע בה.

ונוכח כל זאת, אני מקבל את טענת הנתבעת, דוחה את גרסת התובע, וקובע שעל כל אותן תלונות שהגישה הנתבעת כלפי התובע עומדת לה הגנת תום הלב, בהתבסס על אותה הגנה הנתונה שבסעיף 15 (8) בחוק.

יב. בהתאם להוראת סעיף 15 (3) של החוק, עומדת הגנת תום הלב למי שפרסם לשון הרע, גם לשם הגנה על "עניין אישי כשר". וכך מורה החוק:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע, תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או

הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של

האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו עניין אישי כשר;

משנמצא שלנתבעת עומדת הגנת תום הלב נוכח הגשת התלונה למשטרה, אין מקום לבחון את קיומה של ההגנה גם בהקשרה של חלופה זו. עם זאת, ובתמצית בלבד, יצוין כי מצאתי שגם חלופה זו עומדת לנתבעת.

כפי שהודגש, במהלך שנים ארוכות סברה הנתבעת שהתובע מהווה סכנה לילדה. שהתובע פגע בילדה ולכן גם עלול להוסיף ולפגוע בה. על עמדה זו נלחמה הנתבעת במשך שנים ארוכות ובשלש ערכאות שונות. ועל רקע עמדה זו גם הגישה הנתבעת תלונות. מתוך אמונה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

שבכך היא מגינה על הילדה. ואמנם, בסופו של יום התברר שהנתבעת שגתה. שאין ראיות לביסוס הטענה לפגיעה כלשהי שפגע התובע בילדה, ברם אין בהכרעה שניתנה בסופו של יום כדי לשלול את תום ליבה של הנתבעת בפעולותיה כל עוד התבררו המחלוקות.

22.5. לבסוף, ביחס להגשת אותן התלונות, מייחס התובע לנתבעת רשלנות.

א. טענה זו מתבססת על ההוראה בסעיף 35 בפקודה, שלפיה עשיית מעשה "שאדם סביר ונבון לא היה עושה באותן נסיבות" עלולה להיחשב כהתרשלות.

לפי ההלכה הפסוקה, עוולת הרשלנות עשויה לבסס טענה לאחריות בגין הגשת "תלונת שווא", גם במצבים בהם לא מתקיימים יסודותיה של עוולת הנגישה. וכך נקבע:

"המחוקק קבע יסודות מסוימים, אשר בהתקיימם מגבשים אחריות בעוולת הנגישה. אם יסודות אלה אינם מתקיימים, אין אחריות בנגישה. אך לא נובע מכאן, כי אין אחריות כלל. "לעניין הנגישה, אין בה כל סימן המצביע על הסדר שלילי" (ש' גנוסר, "מטרד ליריב – נגישה, קינטור וטרדנות בהליכי משפט" משפטים ב(תש"ל-ל"א) 221, 238). על-כן, אפילו לא מתקיים יסוד זה או אחר של עוולת הנגישה, עדיין יש מקום לבחון, אם אין מקום לגבש אחריות בנזיקין על-פי עוולות אחרות, כגון איסור לשון הרע או רשלנות." (ע"א 243/83 עיריית ירושלים נ' אלי גורדון פ"ד לט(1) 113, 126)

ובעניין אחר:

"לצורך ההכרעה בערעור שלפנינו די לנו לקבוע, שמאז פסק הדין בעניין גורדון אין עוד מקום לפקפק, כי נפגע מהליך שיפוטי, אשר ננקט על-ידי יריבו תוך הפרת חובת הזהירות המוטלת עליו (בהנחה וככל שהיא חלה), עשוי למצוא את תקנתו במסגרת עוולת הרשלנות. הוא הדין במי שנפגע מהליך שיפוטי שננקט נגדו במזיד, תוך שימוש לרעה בזכות הגישה לבית המשפט. זאת, לא רק מפני שפגיעה במעשה מכוון היא, בעליל, יותר חמורה מפגיעה שנגרמה עקב מעשה רשלני, אלא גם מפני שיסוד ההתרשלות כולל, מניה וביה, גם מעשים מכוונים." (רע"א 1565/95 סחר ושירותי ים בע"מ נ' חברת שלום וינשטיין בע"מ פ"ד נד(5)

(638)

לצורך קביעתה של אחריות ברשלנות, וכך נקבע זה מכבר, יש להוכיח קיומם של שלושה יסודות: קיומה של חובת זהירות החלה על מזיק כלפי ניזוק, הפרת החובה, והוכחת נזק כתוצאה מההפרה (ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש ואח', פ"ד לו(1) 113).

עם זאת, בסדר הבדיקה חל שינוי. אם בעבר החלה הבדיקה בבחינת קיומה של חובת זהירות (מושגית וקונקרטיית), כיום הנטייה הינה להתחיל בבחינת ההתנהגות המזיקה ורק בהמשך לבחון את שאלת חובת הזהירות, כמסנתת אפשרית לשלילת אחריות.

"הביקורת על המודל המסורתי מצאה הדים בפסיקה. כיום, גוברת הנטייה לבחון תחילה את ההתנהגות שגרמה לנזק, קרי, את ההתרשלות עצמה, במסגרתה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

להפעיל את מבחן הצפיות, ורק לאחר מכן לבחון את קיומה של חובת הזהירות במובן של מסננת של שיקולי מדיניות השוללים את האחריות חרף קיומה של התרשלות" (ע"א 4486/11 פלוני ואח' נ' פלוני [פורסם בנבו] 15.7.13, פסקה 13 בפסק הדין של השופט יצחק עמית)

ב. כאשר בוחנים את הרשלנות המיוחסת למי שמגיש תלונה למשטרה, דומה שלא תתכן מחלוקת על כך שאין לקבל מצב בו מוגשת תלונה כוזבת ושקרית, בידועין ובמכוון. אם מטרת המשפט היא עשיית צדק, הגשת תלונה כוזבת בידועין מבקשת להשיג אי-צדק. אם האמצעי לעשיית צדק הינו החיפוש אחר האמת, הגשת תלונה כוזבת בידועין מבטאת ניסיון לעיוות האמת. ועם אלו אין להשלים.

הגשתה של תלונה למשטרה, מתוך מודעות מלאה לכך שהתלונה כוזבת, מתוך כוונה לפגוע בנילון או באחרים, עומדת בסתירה ברורה, תהומית, לתכליתו של ההליך המשפטי. התנהגות שכזו אף איננה יכולה לבסס הגנה מפני טענה להוצאת לשון הרע לפי סעיף 15 (8) בחוק. קל וחומר שהיא תיתפס כרשלנות, שכאמור לעיל: **"יסוד ההתרשלות כולל, מניה וביה, גם מעשים מכוונים"**.

ג. עם זאת, במקרה דנא, כפי שכבר הובהר בבחינתה של הגנת תום הלב מפני הטענה להוצאת לשון הרע, אין בסיס לניסיון לייחס לנתבעת הגשת תלונות כוזבות על התובע, מתוך מודעות ובכוונת זדון. אפשרות זו איפוא, איננה רלוונטית בבחינתה של הטענה לרשלנות. עולת הרשלנות מאפשרת להשלים את בירור הטענה לביצוע עוולה בהגשת תלונת שווא דווקא כאשר המתלונן הגיש את התלונה בתום לב. לא מתוך כוונת זדון. כך, כאשר גם הגשתה של תלונת שווא בלי כוונת זדון, עלולה להיחשב כמעשה רשלני.
כך נפסק:

"כך, הגשת תלונת שווא למשטרה, במתכוון או מתוך רשלנות, אינה מסירה מן המתלונן את האחריות ומטילה אותה על כתפי המשטרה. אכן, כאשר המשטרה, מטעמיה, מסרבת לגלות את שמו של המתלונן עשויה היא לשאת לבדה באחריות אם היא עצמה התרשלה. וכך אומנם הוחלט בבג"ץ חילף. אך פשיטא, שהמוסר תלונה למשטרה, על-יסוד חשד בלבד, ללא בדיקה כלשהי של העובדות, אחראי בנזיקין לנזק שגרם" (רע"א 1808/03 אגשם נ' רשות הדואר, [פורסם בנבו] 25.12.03, פסקה 3 בפסק הדין)

מאידך, בפסקי דין אחרים מלפני בית המשפט העליון הוצגה עמדה שונה. כזו המבקשת להימנע ממצב בו אזרחים שומרי חוק נרתעים מפני הגשת תלונה מתום החשש שיימצאו ניוזקים.

"תלונתו השגרתית של אזרח, החושד בתום-לב במעשה עבירה של אחר והמופנית למשטרה, המופקדת על פי החוק על חקירת עבירות, אינה צריכה לגרור אחריה מסקנה כי בשל שימוש זה של אזרח בזכותו הטבעית להתלונן בפני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

מי שמוסמך לכך, התחייב במעשה עוולה" (ע"א 310/74 שטרית נ' מזרחי, פ"ד ל(1) 389, 392)

ובעניין אחר:

במרוצת השנים נדרש בית משפט זה, לא אחת, לשאלת תוכנה של דרישת תום הלב בהגשת תלונה לרשות מוסמכת. מסקירת הפסיקה מצטייר קו אחיד למדי. בע"א 310/74 שטרית נ' מזרחי, פ"ד ל(1) 389 (1975)... הבחין בית המשפט בין חוסר תום הלב שיש ב"חזרה עיקשת וחסרת בסיס על תלונה שהוכחה כבר כמוטעית" לבין "תלונתו השגרתית של אזרח, החושד בתום-לב במעשה עבירה של אחר והמופנית למשטרה". בעניין ריימר, ניתן דגש לאמונתו הסובייקטיבית של המתלונן "באמיתותה של התלונה".... בע"א 6871/99 רינת נ' רום, [פורסם בנבו]... הזכרה באמרת אגב האפשרות שמתלונן "מפריז בדיווחו למשטרה הפרזה רבה בתיאור חשדותיו עד כדי שלילת תום-לבו". בע"א 7699/11 פלקסר נ' ברנדס [פורסם בנבו] (25.12.13) נקבע כי הגשת תלונה לרשות מוסמכת חוסה תחת הגנת תום הלב כאשר היא מבוססת על חשד סביר... כשלעצמי, אני נוטה לגישה פרשנית שתבטא איזון בין אמונה סובייקטיבית בנכונות התלונה לבין סבירות החשד" (ע"א 7426/14 פלונת נ' אורי דניאל [פורסם בנבו] 14.3.16, פסקה 69).

דברים אלו, אפילו נאמרו בהתייחס לטענות להוצאת לשון הרע, מבטאים את עמדת הפסיקה בכל הנוגע לאחריות אפשרית במצב של הגשת תלונה שהתבררה כתלונת שווא. פסיקה זו אף מאפשרת לאבחן את הפסיקה בעניין אגשם, ככזו שיש לראות על רקע נסיבותיה הייחודיות – תלונה של רשות הדואר על עובד שלה. דהיינו, תלונה שהגיש גוף גדול, מעסיק, שבידיו כלים רבים לבחון ולבדוק ולברר טענות וחשדות לביצוע מעשים אסורים של עובדיו.

מגוף שכזה גם ניתן לצפות שלא ימהר ויגיש תלונה למשטרה אלא יקדים לתלונה חקירה ובדיקה. שיקדים להעברת הסוגיה לחקירה משטרתית בחינה שמא מדובר, למשל, בשמועות חסרות שחר. ומאידך, במצב הדברים הרגיל, כאשר המתלונן הינו אדם מהשורה, אין לצפות שיפתח בעצמו בחקירה כאשר מגיעות לידיעתו חשדות לביצוע עבירה.

אם כך, ככלל, הגשת תלונה למשטרה על ידי אדם לא תיחשב כמעשה רשלני אם הוגשה על בסיס חשד סביר, גם בלי שתקדם לה חקירה ובדיקה עצמאית, וגם אם בסופו של יום נמצא שלתלונה לא היה בסיס.

ובעניין דנא, כפי שכבר הוטעם, בכל התלונות שהגישה הנתבעת נמצא שהיה כזה "חשד סביר" ולא נמצא שהייתה "כוונת זדון" בהגשת תלונה כוזבת ביודעין. בירור החשדות כלפי התובע נפתח בתלונה שהגישה הנתבעת לאחר שמידע שנמסר לה העלה חשד סביר לביצוע עבירות מין בילדה מצד התובע. בהמשך, הגישה הנתבעת תלונות נוספות על רקע סכסוכים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

שנתגלעו בינה לבין התובע בכל הנוגע להסדרי הראייה, כשברקע הדברים אותו חשד סובייקטיבי המקנן בליבה בכל הנוגע לאפשרות לפגיעה בילדה. בחשדות אלו, כך מתברר, לא הייתה הנתבעת בדד. כך סברו גם אנשי מקצוע. כך גם סבר בית המשפט לענייני משפחה כאשר בפסק הדין מצא להגביל את מפגשי התובע והילדה, כך שיעשו רק תחת פיקוח. ועל כל פנים, בנסיבות אלו אין כל מקום לקבלת הטענה לרשלנות מצד הנתבעת בהגשת התלונות על התובע.

ממילא שנוכח מסקנה זו אין מקום לבחינתן של יתר יסודות עוולת הרשלנות והטענה – נדחית.

22.6. כך ניתן לערוך סיכום ביניים, בהתייחס למכלול הטענות הסובבות את הטענה המרכזית להגשת "תלונות שווא".

בטענות אלו בקש התובע לראות בהגשת התלונות של הנתבעת "תלונות שווא". כך ביחס להגשת התלונה הראשונה (בעיקר בטענה להסתרת מידע על המצלמות בדירתה) וכך בחס לסדרת תלונות נוספות שהגישה התובעת.

טענה זו התבססה על 3 מקורות אפשריים לביצוע עוולות.

הטענה לביצוע עוולת נגישה לפי סעיף 60 בפקודה נדחתה, שכן עוולה זו איננה מתייחסת למצב בו נמסרות ידיעות לרשות מוסמכת.

הטענה לביצוע עוולת לשון הרע נדחתה, באשר אפילו הגשת תלונה המייחסת ביצוע עבירות מין ואף תלונות המייחסות תקיפה ואלימות, מהוות "לשון הרע", הרי שעומדת לנתבעת הגנת תום הלב. כך בעיקר על בסיס ההגנה הנתונה למי שהגיש תלונה לרשות מוסמכת, אך גם על בסיס ההגנה הנתונה למי שבקש להגן על עניין אישי כשר. כך לאחר שנמצא שכל התנהלות הנתבעת בקשר עם הגשת התלונות נבעה מתוך אמונה סובייקטיבית שהתובע מהווה סכנה לילדה ועלול לפגוע בה. חשש סובייקטיבי זה, למרבה השמחה, הופרך. וודאי לא הוכח. אך היה שריר וקיים במועדים הרלוונטיים ומכאן תום הלב של הנתבעת.

ולבסוף, הטענה לרשלנות נדחתה מאחר וכרגיל, שלא במקרים חריגים, אין בעצם הגשת תלונה למשטרה משום רשלנות ואין זה תפקידו של אזרח לחקור בעצמו כשהוא חושד בביצוע עבירה. לפיכך, הגשת תלונות למשטרה בתום לב, כפי שעשתה הנתבעת, איננה מהווה התנהגות חסרת זהירות.

ונוכח כל זאת – הטענה לעוולה בגין הגשת תלונות שווא נדחית.

הטענה להוצאת לשון הרע ופגיעה באוטונומיה

23. לטענת התובע, ביצעה הנתבעת כלפיו עוולות שונות בפני הצוות החינוכי בגן, ובפרט בהוצאת לשון הרע ופגיעה באוטונומיה.

23.1. לפי גרסת התובע, בד בבד עם הגשת התלונה למשטרה ביום 2.11.10, או בסמוך לכך, פנתה הנתבעת לגנות, גב' נ., ולמפעילת הצהרון, גב' ב., והודיעה להן כי התובע בצע מעשים מגונים בילדה, ושהורחק מהילדה לתקופה של 30 יום. בהמשך, טוען התובע, טענה הנתבעת בפני צוות הגן כי התובע כלל טרם הוכר כאבי הילדה ושיש להרחיקו מכל פעילות של הגנים ואף למנוע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

ממנו את האפשרות לאסוף את הילדה מהגנים. כפועל יוצא מהתנהלות זו של הנתבעת, טוען התובע, הוכפש שמו בפני צוות הגן, הודבק לו אות קלון, ובמשך תקופה ממושכת הוא הודר מכל פעילות של הילדה בגן.

23.2. הנתבעת מכחישה טענות אלו. לפי גרסת הנתבעת, בסמוך להגשת התלונה ובהמלצת גורמי הרווחה בהם נועצה, נמסר על ידה דיווח למנהלת הגן בלבד, גב' נ., וזה כלל אך ורק את עובדת מעצר התובע על רקע חשד לפגיעה בילדה. הנתבעת מכחישה את הטענה שסיפרה לצוות הגן כי התובע פגע מינית בילדה ומכחישה את הטענה שפעלה להרחקת התובע מכל פעילות בגן. מפגשי התובע והילדה, בגן ובכלל, נעשו לפי החלטות בית המשפט והסדרי הראייה שנקבעו, ודווקא התובע פעל באלימות ובכוחנות במגעיו עם צוות הגן. כל פעולותיה בכל הנוגע לקשר עם צוות הגן, כך טוענת הנתבעת, נעשו בתום לב, בהתחשב בנסיבות ומתוך רצונה להגן על הילדה.

23.3. בטענה זו למעשה פוסע התובע בשני מישורים נפרדים של עילות. באחת, טוען התובע להוצאת לשון הרע כלפיו. ובשנייה, טוען התובע ל"פגיעה באוטונומיה" שלו כאבי הילדה.

23.4. אשר לטענה הראשונה, הטענה להוצאת לשון הרע.

לפי עדותה של הגנת גב' נ., במהלך נובמבר 2010 סיפרה לה הנתבעת כי התובע חשוד בביצוע מעשים מגונים בילדה ואף הציגה בפניה את צו ההרחקה, שלפיו נאסר על התובע להתקרב לילדה (למשל כאמור בתצהיר גב' נ. - מוצג נ/1). במצב עובדתי זה, בדומה לאמור בכל הנוגע להגשת התלונה למשטרה, בצעה הנתבעת פרסום של דבר שעלול לבזות את התובע. שיש בו משום הוצאת לשון הרע. ושוב, יש לבחון אם עומדת לנתבעת הגנה.

23.5. טענת ההגנה הרלוונטית הינה זו הקבועה בסעיף 15 (3) בחוק. בהתאם להוראת סעיף 15 (3) של החוק, עומדת הגנת תום הלב למי שפרסם לשון הרע, גם לשם הגנה על "עניין אישי כשר". וכך מורה החוק:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע, תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו

הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו עניין אישי כשר;

בכדי לחסות בצילה של הגנה זו, שומה על הטוען לה לעמוד בקיומם של 4 תנאים מצטברים: עניין אישי כשר אשר הגנתו הצדיקה את הפרסום; תוכן הפרסום נועד להגן על אותו עניין; הפרסום הופנה רק לאנשים מסוימים שזהותם מתחייבת; והפרסום נעשה בתום לב (אורי שנהר, דיני לשון הרע (1997), עמ' 295).

23.6. דומה שלא ניתן לחלוק על כך שלנתבעת היה, ויש, עניין אישי בהגנה על הילדה. וזו ההגנה של אם על בתה הינה ודאי "עניין אישי כשר". תכליתו של אותו פרסום שעשתה הנתבעת במסירת החשדות בהם חשוד התובע הייתה הגנה על הילדה ומשמע – הגנה על עניין אישי כשר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

- 23.7. דומה גם שלא ניתן לחלוק על כך שהפרסום אכן נועד להגן על אותו עניין – הילדה. צוות הגן, בראשות גב' נ., הרי היה אחראי על הילדה במשך שעות ארוכות ולכל אורך שנת הלימודים. עת הגעת הילדה לגן, במהלך שהייתה בגן, ובעת יציאתה את הגן, עמד צוות הגן בקשר אפשרי גם עם התובע. אבי הילדה. ובמסגרת קשר זה אך טבעי היה שהתובע יוציא את הילדה מהגן או ייטול חלק בפעילות עם הילדה במהלך שעות פעילות הגן. אך הגיוני היה שהנתבעת תיידע את גב' נ. באשר לאותם חשדות, כי תבקש מצוות הגן לשמור על הילדה בכל הנוגע לקשר עם התובע. כך גם העידה גב' נ. במפורש, כי נתבקשה להקפיד על זהותם של מי שמוציאים את הילדה מהגן (עמ' 11; ש' 3 – 7 בפרוט'), עדות אשר תומכת בטענת הנתבעת לתכלית הפרסום שעשתה בפני צוות הגן.
- התובע מלין על מסירת המידע על החשדות נגדו לשלל גורמים בצוות הגן זולת גב' נברו. אפילו כך הדבר, ולא הוצגו ראיות לביצוע הפרסום לכאלו שאינם מצוות הגן, הרי שכל אלו חייבים היו להיות מיודעים באשר לחשדות המופנים כלפי התובע. כל אלו שהם בצוות הגן, הרי היו מופקדים על בטחון הילדה בשעות פעילות הגן והצהרון.
- 23.8. ולבסוף, ביצוע הפרסום בתום לב. אותו פרסום נעשה רק לאחר מעצר התובע והוצאת צו ההרחקה כלפיו. אותו פרסום נעשה בליווי ובהתאם ליעוץ גורמי הרווחה אליהם פנתה הנתבעת. לא מצאתי איפוא סיבה לפקפק בתום ליבה של הנתבעת בדיווח שעשתה לצוות הגן.
- 23.9. נוכח כל זאת, אני מקבל את טענת הנתבעת וקובע כי אף שהפרסום שעשתה באשר לחשדות כלפי התובע היווה "לשון הרע", הרי שאותו פרסום לצוות הגן נעשה בתום לב, ולשם הגנה על עניין אישי כשר של הנתבעת – השאיפה להגן על הילדה מפני מה שהיה, לפי תפיסת הנתבעת, חשד לפגיעה בילדה.
- 23.10. אשר לטענה השנייה, הטענה בדבר "פגיעה באוטונומיה". דוקטרינת "הפגיעה באוטונומיה" מסווגת בעיקר כראש נזק במסגרת עוולת הרשלנות או עוולת הפר חובה חקוקה. ראש נזק זה הוכר ופותח בעיקר כבסיס לפסיקת פיזוי על נזק לא ממוני במצבים של פגיעה בזכות הבחירה, אף כי נשמעו דעות המבקשות לראות את הפגיעה באוטונומיה כעוולה העומדת בפני עצמה, ולא כראש נזק (ראו למשל: ע"א 4576/08 ליה עטרה בן צבי ואח' נ' פרופ' יהודה היס ואח' [פורסם בנבו] 7.7.11, פסקה 21 בפסקת הדין של השופט יצחק עמית).
- 23.11. במקרה דנא, לא מבהיר התובע כיצד הוא מבקש לסווג את טענתו לאותה "פגיעה באוטונומיה" ואין סיבה שלא לראותה כמתייחסת לראש נזק בלבד, ולא לעוולה עצמאית. וכראש נזק, הרי שמקורה בטענה לפגיעה בזכויותיו של התובע בכל הנוגע להסדר הראייה עם הילדה. בטענה שנשללה ממנו הזכות "לראות" את הילדה גם במהלך שהייתה בגן. דא עקא, שהסמכות הבלעדית לבירור מחלוקות בקשר עם הסדרי הראייה נתונה לבית המשפט לענייני משפחה, כאמור בחוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995. בהגדרת "ענייני משפחה" בסעיף 1(6) (ג) ככוללים גם מחלוקות בעניין "זכויות משמורת, חינוך, ביקור, הבטחת קשר בין קטין להוריו". כך הסמכות וכך גם בפועל. כעולה מהמסמכים שהציגו הצדדים סוגיית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

הסדרי הראייה של הילדה בכלל, ובקשר עם הגן בפרט, נדונה למכביר בתביעות אשר הגישו הצדדים לבית המשפט לענייני משפחה (ראו למשל ההתייחסות לכך בסעיף 17 (ג) בפסק הדין). אם סבר התובע שזכויותיו בקשר עם הסדרי הראייה של הילדה גן נפגעו, שומה היה עליו להביא טענותיו בפני בית המשפט לענייני משפחה בפניו התבררו מחלוקות אלו, וכך גם לטעון לנזק לא ממוני שנגרם לו. אפשר גם באותה טענה לפגיעה באוטונומיה. התובע עצמו העיד שכך אכן עשה, ושסוגיית הסדרי הראייה התבררה במסגרת תביעת הסדרי הראייה בבית המשפט לענייני משפחה (למשל עדות התובע בעמ' 26 – 28 בפרוט). על כל פנים, כאשר מחלוקות אלו התבררו בבית המשפט לענייני משפחה – לא ניתן לקבל את הטענה שיש לברר מחלוקות אלו בהליך זה.

23.12. לפיכך, מאחר ואין טענה כי מדובר בעוולה נפרדת של "פגיעה באוטונומיה"; מאחר ומדובר בטענה לראש נזק המתייחס לפגיעה בזכויותיו של התובע בקשר עם חינוך הילדה והבטחת הקשר שלה עם התובע; מאחר ועילה זו נמצאת בסמכותו הבלעדית של בית המשפט לענייני משפחה; ומאחר וסוגיה זו כבר נדונה והוכרעה בהליך שהתברר בבית המשפט לענייני משפחה – הרי שהטענה נדחית.

הטענה לפרסום מסמכים חסויים

24. לטענת התובע, פרסומה הנתבעת מידע חסוי מהתביעה שהתבררה בבית המשפט לענייני משפחה ובכך הפרה את החיסיון המוטל על הליכים אלו.

24.1. בטענה זו מתבסס התובע על ההוראה הקבועה בסעיף 68 (ה) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: "חוק בתי המשפט"), שלפיה ענייני משפחה "יידונו בדלתיים סגורות", ועל ההוראה בסעיף 70 המורה כי "לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בבית משפט בדלתיים סגורות אלא ברשות בית המשפט".

לפי טענת התובע, בארבעה אירועים נפרדים הפרה הנתבעת הוראה זו, וחשפה בפני צדדי ג' שאינם בעלי הדין מסמכים מתוך תביעת הסדרי הראייה, שהתבררה בבית המשפט לענייני משפחה, ובלי שטרחה לקבל לכך מבעוד מועד רשות מבית המשפט. ארבעת המקרים אליהם מתייחס התובע הם אלו:

- ביום 30.3.11 העבירה הנתבעת לפקידת הסעד, גבי' ק., העתק מכתב התביעה אותו הגישה שבוע קודם לכן לבית המשפט לענייני משפחה.
- במהלך יוני 2011 (או בסמוך לכך) העבירה הנתבעת לגנת, גבי' נ., את החלטת בית המשפט מיום 30.5.11, החלטה שבגדרה נקבעו הסדרי הראייה שבין התובע לילדה.
- במהלך אוגוסט 2011 (או בסמוך לכך) העבירה הנתבעת לפרופ' אלי זומר העתק מחוות דעתה של המומחית שמינה בית המשפט לענייני משפחה, גבי' גרשנזון.
- ביום 30.6.12 הגישה הנתבעת תלונה כלפי גבי' גרשנזון לוועדת האתיקה של הסתדרות הפסיכולוגיים בישראל ואף לתלונתה זו צירפה הנתבעת שלל מסמכים מהתיק המתנהל בבית המשפט לענייני משפחה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

לטענת התובע, בארבעת המקרים הללו, לא בקשה הנתבעת וממילא שגם לא קבלה, רשות מבית המשפט לענייני משפחה לגלות לצדדי ג' פרטים מהתיק שהתנהל, ובכך הפרה את ההוראות המטילות חיסיון על הליכים אלו.

24.2. הנתבעת מצידה, איננה כופרת בטענות העובדתיות למסירת המידע מתוך תביעת הסדרי הראייה. עם זאת, הנתבעת כופרת בטענה שבכך עוולה כלפי התובע או שבגין פעולות אלו עומדת לו הזכות לפיצוי. אף ביחס לטענות אלו, מבקשת הנתבעת להדגיש כי במהלך בירור הטענות האמינה שהתובע אכן פגע בילדה ולכן נעשתה מסירת המידע לצדדי ג' בתום לב, אך ורק מתוך כוונה להגן על הילדה ובשאיפה לסייע לחקר האמת.

כך, לגרסת הנתבעת, מסירת המידע לשירותי הרווחה נעשתה מתוך דאגה לילדה והאמונה שעליהם להיות מדווחים על התנהלות ההליך המשפטי; מסירת המידע לגנת, גב' נ., נבעה מהצורך להבטיח שזוות הגן מודע לצו ההרחקה ולמגבלות שהוטלו על התובע בכל הנוגע לקשר עם הילדה; מסירת המידע לפרופ' אלי זומר נעשתה נוכח אי הסכמת הנתבעת עם חוות דעתה של המומחית שמינה בית המשפט לענייני משפחה, גב' גרשנזון, ובדיקת האפשרות להגשת חוות דעת נגדית; והעברת המסמכים לוועדת האתיקה של הסתדרות הפסיכולוגיים בישראל נעשתה נוכח טענת הנתבעת לעבירות אתיות ואפשר חוקיות שעברה גב' גרשנזון. ומשכך, לגרסת הנתבעת, העברת המידע לגורמים אלו נעשתה במשורה, בתום לב, ובמידה הנדרשת להבטחת שלום הילדה. דווקא התובע, טוענת הנתבעת, מעלה טרוניות אלו בחוסר תום לב בשים לב לכך שהוא, דווקא הוא, פנה בכתב לשלל מכרים שלו ודיווח להם על החשדות וההליכים המתנהלים נגדו בקשר עם הילדה.

24.3. הבסיס לעוולה אשר מייחס התובע לנתבעת בטענה זו הינו סעיף 63 (א) בפקודה, עוולת הפר חובה חקוקה. סעיף זה מורה כך:

"מפר חובה חקוקה הוא מי שאינו מקיים חובה המוטלת עליו על פי כל חיקוק - למעט פקודה זו - והחיקוק, לפי פירושו הנכון, נועד לטובתו או להגנתו של אדם אחר, וההפרה גרמה לאותו אדם נזק מסוגו או מטבעו של הנזק שאליה נתכוון החיקוק; אולם אין האדם האחר זכאי בשל ההפרה לתרופה המפורשת בפקודה זו, אם החיקוק, לפי פירושו הנכון, התכוון להוציא תרופה זו."

לשם קבלת התביעה בעילה זו, שומה על התובע להראות שמתקיימים 5 יסודות העילה: חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק, החיקוק נועד לטובתו של הניזוק, המזיק הפר חובה המוטלת עליו, ההפרה גרמה לניזוק נזק, הנזק הנגרם הוא מסוג הנזק אליו התכוון המחוקק (ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד לו (1) 113, 140).

24.4. נקודת המוצא בבחינתה של טענה זו הינה שמתקיימים שני היסודות הראשונים של העילה. החובה החקוקה שעליה מתבססת הטענה, הינה החובה להימנע מפרסום דבר על דיון המתנהל בדלתיים סגורות, וההוראה שענייני משפחה יידונו בדלתיים סגורות (סעיפים 68 (ה) ו-70 בחוק בתי המשפט). תביעת הסדרי הראייה שהתבררה בין התובע לנתבעת בבית המשפט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

לענייני משפחה, הינה איפוא הליך בדלתיים סגורות, אשר ככלל – אין לפרסם פרטים אודותיו, אלא אם כן ניתנה על כך רשות בית המשפט.

24.5. הוראה זו נועדה להגן על הפרטיות בעניינים משפחתיים אינטימיים, ובפרט על ילדים. אלו הנושאים אשר בהם עוסק באופן תדיר בית המשפט לענייני משפחה. ומכאן ברירת המחדל המורה כי ההליכים בבית המשפט לענייני משפחה יתנהלו "בדלתיים סגורות" וכי דבר על דיונים אלו לא יפורסם, אלא אם כן ניתנה לכך רשות בית המשפט (רע"א 3007/02 יצחק נ' מוזס פ"ד נו(6) 592, 600). כך ככלל וכך גם במקרה דנא. בתביעת הסדרי הראייה אשר התבררה בין התובע לנתבעת בבית המשפט לענייני משפחה אכן התבררו עניינים אינטימיים שפרסומם עלול היה לגרום נזק לבעלי הדין בכלל, ולילדה בפרט.

24.6. אף ביחס לשניים מיסודות העילה הנוספים למעשה לא הייתה מחלוקת. הנתבעת אכן פרסמה מסמכים מתוך ההליך המשפטי לצדדי ג', כאלו שאינם בעלי הדין, ובלי שבקשה לכך מראש את אישורו של בית המשפט. כך בפנייה לגורמי הרווחה, כך בפנייה לצוות הגן, כך בפנייה למי שעשוי היה להיות מומחה מטעמה וכך ודאי בפנייה לגוף חיצוני, ועדת האתיקה של הסתדרות הפסיכולוגים בישראל.

24.7. הנזק אשר עלול היה להיגרם נוכח פרסומים אלו שעשתה הנתבעת הינו הפגיעה בפרטיות התובע. נזק שהינו במובהק מסוג הנזקים שבקשה למנוע אותה הוראה בדבר איסור הפרסום. בכך מתקיים היסוד הנוסף של העילה.

דא עקא, שבכדי לבסס הטענה להתקיימות העוולה שומה היה על התובע גם להראות שנגרם לו נזק. אותו נזק לו טען – הפגיעה בפרטיות. ובכדי לבחון אם אכן נגרם זה הנזק, יש לבחון את דיני הגנת הפרטיות.

24.8. זכותו של כל אדם לפרטיות מוסדרת בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**"), ובמסגרתו גם ההוראה הרואה כפגיעה בפרטיות גם "**הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייני הפרטיים של אדם**".

כנגד זאת, קבועה הגנת תום הלב במצבים שונים, ובהם גם זו שבסעיף 18 (2) (ג) בחוק הגנת הפרטיות, המורה כך:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקימה אחת מאלה: ...

(2) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה:

...

(ג) הפגיעה נעשתה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע;"

בכדי ליהנות מהגנת תום הלב על הפגיעה בפרטיות התובע, שומה לפיכך על הנתבעת להראות כי הפגיעה נעשתה בתום לב. כך נקבע:

תנאי לתחולתן של ההגנות שבסעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות הוא שהטוען להגנה "עשה את הפגיעה בתום לב". בצדק ציין השופט ח' אריאל בפרשת גלעם כי תום הלב הוא "בבחינת שער שרק אם עוברים דרכו תיבחנה הנסיבות בהן בוצעה הפגיעה הספציפית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

בפרטיות" (שם, עמ' 1153). תום הלב, בהקשרו של חוק הגנת הפרטיות אינו תום לב אובייקטיבי (כמשמעותו בסעיף 39 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973). זהו תום לב סובייקטיבי... משמעותו של תום הלב (הסובייקטיבי) בהקשר של סעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות הוא פעולה מתוך אמונה כי הפגיעה הינה במסגרת ההגנה אותה מעלה הפוגע. עמד על כך השופט א' מצא בפרשת גלעם בצינו:

"שאלת קיומו של תום לב יש לבחון על פי אמת מידה סובייקטיבית. הווי אומר, שכדי להיחלץ מאחריות (פלילית או אזרחית) למעשה הפגיעה בפרטיות, על הפוגע (הנאשם או הנתבע) לשכנע את בית המשפט, כי בעשותו את המעשה, באחת הנסיבות המתוארות בסעיף 18(2), סבר בתום לב שהוא רשאי (או אף חייב) לעשותו" (שם).
ברוח דומה ציינתי באותה פרשה:

"לעניין סעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות, המבחן הוא סובייקטיבי. השאלה הינה, אם הפוגע סבר, מבחינתו האישית שלו, שהוא פועל כדין להשגת היעדים הקבועים בהוראה זו. לעניין זה, אין נפקא מינה, מה היה סובר האדם הסביר בנסיבות העניין, או מה יכול היה הפוגע לסבור, אילו לא התרשל".

תוכנו של תום הלב משתנה מהגנה להגנה הקבועה בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות. היקפו של תום הלב נקבע באופן המגשים את מטרתה של ההגנה לו טוען הפוגע... עצימת עיניים בפני האפשרות של היות הפגיעה כדין שוללת את תום ליבו של הפוגע. חוסר סבירות של האמונה אינה פוגעת בעצם קיומה, אם כי היא עשויה להעביר את הנטל להוכחתה (ראו סעיף 20 לחוק הגנת הפרטיות). על כן, מקום שהפגיעה בפרטיות אינה מידתית, תקום הנחה שהפוגע פעל שלא בתום לב." (בגץ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי בנתניה, פ"ד סא(1) 581, פסקה 24 בפסק הדין)

כפי שכבר הובהר במסגרת הדיון בטענות התובע להוצאת לשון הרע, במהלך תקופה ארוכה בה התנהלו ההליכים המשפטיים בין הצדדים, סברה הנתבעת באמונה שלמה שהתובע פגע בילדה. שהתובע עלול להוות סכנה לילדה. שיש לפקח על מפגשי התובע והילדה. במצב זה של אמונה סובייקטיבית בסכנה שמציב התובע לילדה, הייתה לנתבעת הזכות להגן על הילדה ובכך – עניין אישי כשר של הנתבעת.

24.9. זאת ועוד, אין אפשרות לקבל טענה שלפיה אותן פגיעות בפרטיות התובע נעשו בצורה שאיננה מידתית. כל אחד מאותם גופים עמם עמדה הנתבעת בקשר ובפניו נחשפו פרטים מתיק בית המשפט, היה קשור להליך שהתנהל. כך גורמי הרווחה, שממילא יודעו אודות החשדות עוד טרם הוגשה התביעה. כך צוות הגן שממילא אמור היה להיות מיועד להגבלות על הסדרי הראייה של התובע עם הילדה. וכך גם מומחה עמו בקשה הנתבעת להיוועץ. וכך, בנסיבות העניין, גם ההליכים בהם פתחה הנתבעת כנגד המומחית שמינה בית המשפט, גב' גרשנון. אפילו נמצא בסופו של יום שיש לדחות את טענות הנתבעת כלפי המומחית (פסקה 44 בפסק הדין) ואפילו תוך מתיחת ביקורת נוקבת על יחס הנתבעת (באמצעות פרקליטתה) למומחית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

(פסקה 41 בפסק הדין), לא ניתן לשלול את זכות הנתבעת לפנות גם לגוף הממונה על המומחית, ולעמוד על טענתה בכל הנוגע ליחסי התובע והילדה. נראה איפוא שמסירת המידע מתיק בית המשפט נעשתה במתינות, שלא בכוונה להפיץ את פרטי המקרה ובפגיעה מינימלית בפרטיות התובע.

24.10. למעלה מכך, בכדי לבחון את הפגם שמייחס התובע לנתבעת בכל הנוגע לפגיעה בפרטיותו, אין אלא להשוות את מעשי הנתבעת לאלו של התובע. מתברר, כי מספר שבועות לאחר הגשת התלונה, פנה התובע עצמו בהודעת דוא"ל ובמסגרתה פירט ותיאר את התלונה שהגישה הנתבעת והחקירה שבעקבותיה. פנייה זו (נספח מ"ה לתצהיר הנתבעת) כוללת פרטים מלאים על החשדות ופרטים מזהים של התובע, הנתבעת והילדה עצמה. התובע הודה בעדותו ששלח מכתב זה לעשרות אנשים, בשמם לא נקב, ושעשה כן בלי שנטל רשות מבית המשפט (עמ' 43 בפרוט'). קשה להבין כיצד יכול התובע להלין על פגיעה בפרטיותו נוכח העברת פרטים לגופים מקצועיים, כפי שעשתה הנתבעת, כשהוא עצמו מעביר מידע מלא ומפורט לשלל גורמים שאין להם דבר וחצי דבר עם ההליך. דומה שבמצב זה יש מידה לא מבוטלת של עזות מצח בניסיון לייחס דווקא לנתבעת פגיעה בפרטיות התובע.

24.11. כך ניתן לסכם טענה זו. התובע הלין על עוולת הפרת חובה חקוקה, על רקע פרסום מידע מתיק בית המשפט לענייני משפחה בלא נטילת רשות מראש ובניגוד להוראה הקובעת איסור פרסום על הליכים בבית המשפט לענייני משפחה.

בחינת הטענה הראתה שהנתבעת אכן הפרה את הוראת איסור הפרסום, ושאותה הוראה נועדה להגן על פרטיות התובע. מאידך, יסוד הכרחי לקבלת הטענה הינה הוכחת נזק, ובמקרה זה – הוכחת פגיעה בפרטיות התובע.

בהוכחת יסוד זה כשל התובע. התברר, כי לנתבעת עומדת הגנת תום הלב הקבועה בחוק הגנת הפרטיות, שכן בצעה את הפגיעה לשם הגנה על "עניין אישי כשר". עוד התברר שאותה פגיעה נעשתה במידתיות ובמתינות. כזו שעומדת בסתירה לפגיעה שפגע התובע עצמו בפרטיות הנתבעת ובפרטיות הילדה עת הפיץ לעשרות אנשים פרטים על החשדות כלפיו.

הנתבעת לא פגעה לפיכך בפרטיות התובע, ומשמע שמעשי הנתבעת בהעברת מידע לצדדי ג' לא הסבו נזק לתובע, ומכאן המסקנה המתחייבת שהטענה שלפיה בצעה הנתבעת עוולה של הפרת חובה חקוקה נוכח פרסומים שעשתה מתיק חסוי – נדחית.

הטענה לפגיעה בפרטיות והאזנת סתר

25. חלק זה של בירור טענות התובע, עוסק במצלמות הנסתרות אשר התקינה הנתבעת בדירתה.

אותן המצלמות אשר על אי-הצגתן בפני חוקרי המשטרה הלין התובע בטענתו לתלונת שווא. לטענת התובע (סעיף 68 ג) בכתב התביעה, התקינה הנתבעת בלא ידיעתו מצלמות אבטחה בדירתה, באמצעותן תיעדה והקליטה את מפגשיו עם הילדה. בכך, לשיטת התובע, גרמה הנתבעת לפגיעה בפרטיותו. בנוסף, טוען התובע, ככל שצילומים אלו כללו גם הקלטות קול הרי שאלו מהווים גם האזנת סתר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

הנתבעת איננה מכחישה את התקנת המצלמות בדירתה, אך מכחישה מכל וכל את הטענה שבכך פגעה בפרטיות התובע. לפי טענת הנתבעת (סעיף 41 בכתב ההגנה), לא תיתכן טענה לפגיעה בפרטיות, כאשר את המצלמות התקינה בדירתה שלה ובכלל, הרי עומדת לה הזכות המלאה להגן על הילדה, ולרבות באמצעות המצלמות שהתקינה. עוד טוענת התובעת שמדובר במצלמות שפעלו כשבועיים ובמהלך פרק זמן זה, למעט לפרק זמן קצר בן 20 דקות, לא היה התובע בגפו עם הילדה בדירה. הנתבעת אף מכחישה את הטענה להקלטת התובע.

עיון בסיכומי התובע מלמד שאין בהם כלל התייחסות לטענה זו. הלכה היא עוד מקדמת דנא, כי אי העלאת טענה שנטענה בסיכומים, משמעותה שהטענה נזנחה (ד"ר י זוסמן, סדרי הדין האזרחי, מהדורה 6 בעריכת ש לוי, עמ' 483). די בכך כדי לדחות את הטענה. נוכח זניחתה של הטענה, ולכן גם בקליפת אגוז בלבד, יצוין שלא מצאתי בטענה ממש ונראה שלא בכדי אף נזנחה.

בטענה זו לא מלין התובע על "פרסום" צילומים שלו, אלא על עצם הצילום של מפגשיו עם הילדה. דהיינו, הטענה מתבססת על ההוראה הרואה כפגיעה בפרטיות "צילום אדם כשהוא ברשות היחיד" (סעיף 2 (3) בחוק הגנת הפרטיות). ככלל, הדיבור "רשות היחיד" איננו מצביע דווקא על "יחידה קניינית" כי אם על "יחידה אוטונומית". "הזכות לפרטיות היא זכותו של האדם ולא של המקום" (א' הלם, דיני הגנת הפרטיות 85 (2003)). כך גם אפשר שלאדם תהא ציפייה לפרטיות כשהוא איננו בדירתו שלו. בכדי לבחון אפשרות לפגיעה בפרטיות, יש לבחון בכל מקרה ולפי נסיבותיו את מידת הציפיות לפרטיות (ראו למשל דבר השופט עידו דרויאן, ת.פ. (ת"א) 11-09-22744 גיא סנין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 4.6.12).

במקרה דנא, לא מביא התובע פרטים על אותה פגיעה בפרטיות לה הוא טוען. התובע לא מפרט היכן בדירת הנתבעת הוצבו המצלמות. התובע לא מציין אם מאן דהו שהה בדירה בעת שצולם זולת הילדה. אכן, ניתן לצאת מהנחה שגם בהיותו בדירת הנתבעת זכאי היה התובע לפרטיות. ניתן גם לצאת מנקודת הנחה שהיות הנתבעת אם הילדה איננה הצדקה בלעדיה איין להתקנת מצלמות בכל מקום בו שוהה הילדה, אפילו הוא "רשות היחיד". אלא שכדי לקבוע פגיעה בפרטיות בנסיבות מקרה זה שומה היה על התובע לפרט ולהבהיר את היקף הפגיעה וזאת לא עשה.

למעלה מכך. אפילו נמצא שהוכחה פגיעה בפרטיות התובע על רקע התקנת מצלמות בדירת הנתבעת וצילומו בעת מפגשיו עם הילדה, הרי שעומדת לנתבעת ההגנה הקבוע בחוק הגנת הפרטיות בפעולה בתום לב להגנה על עניין אישי כשר. לתום ליבה של הנתבעת בכל הכרוך בחשדות כלפי התובע כבר התייחסתי לעיל. ולו סבר התובע שבמקרה זה לא עומדת הגנת תום הלב לנתבעת, בין בשל פגיעה העולה על הנדרש באופן סביר, ובין בטענה אחרת – שומה היה עליו להראות זאת. וזאת לא עשה.

ממילא שגם הטענה להאזנת סתר, בביצוע הקלטות אודיו, לא הוכחה.

כך ניתן לסכם טענה זו. התובע טען לפגיעה בפרטיות על רקע צילומו במצלמות נסתרות שהתקינה הנתבעת בדירתה, ושפעלו בעת שנפגש עם הילדה. התובע לא חזר על טענה זו בסכומיו ומכאן שהטענה נזנחה. התובע אף לא הציג ראיות ופירוט שיסבירו את הפגיעה בפרטיות עת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

שהה בדירת הנתבעת, ואם בכלל הייתה לו ציפייה לפרטיות בעת ששהה בדירת הנתבעת. התובע אף לא התייחס לטענת הנתבעת להגנת תום הלב העומדת לה נוכח אמונתה הסובייקטיבית שהתובע עלול לפגוע בילדה ורצונה לברר חשדות אלו. נוכח כל זאת, הטענה לפגיעה בפרטיות או להאזנת סתר על רקע התקנת מצלמות נסתרות בדירת הנתבעת – נדחית.

26. לא מצאתי ממש ביתר טענות הצדדים.

27. כך ניתן לסכם.

א. תביעה זו הוגשה בתום שנים ארוכות של בירור תביעת הסדרי הראיה. לאחר שנקבע בפסקי דין חלוטים שאין כל הוכחה לפגיעה כלשהי שפגע התובע בילדה. לא פגיעה מינית ולא פגיעה בכלל. אך גם לאחר שנים ארוכות בהן הוטלו מגבלות קשות על הקשר שבין התובע לילדה, שנים במהלכן נדרש התובע להיאבק על זכויותיו כאבי הילדה. בתובענה זו בקש התובע לבוא חשבון עם הנתבעת, אם הילדה, ולחייבה בפיצוי.

ב. הטענה הראשונה עליה התבסס התובע הייתה הגשת "תלונות שווא". לפי טענת התובע, התלונות הרבות שהגישה כלפיו הנתבעת היו "תלונות שווא". כאלו שהוגשו בחוסר תום לב ומתוך מודעות לכך שאינן נכונות. בטענה זו בקש התובע להתבסס על עוולות שונות מדיני הנזיקין, אלא שהתברר שאין ממש באף לא אחת מהן. התברר שאין בסיס לטענה לקיום עוולת "נגישה" שכן אין יסודות עולה זו מתקיימים בהגשת תלונה למשטרה. התברר שאין בסיס לטענה להוצאת לשון הרע, שכן עומדת לנתבעת הגנת תום הלב, באשר כל פעולותיה נעשו מתוך אמונה סובייקטיבית בסכנה הרובצת לפתחה של הילדה וחובתה כאם להגן עליה. והתברר שאין בסיס לטענת הרשלנות, הן נוכח תום הלב של הנתבעת והן באשר אין מקרה זה משקף אותם מקרים חריגים בהם ניתן לייחס למתלונן רשלנות אפילו הגיש התלונה בתום לב.

ג. הטענה השנייה עליה התבסס התובע הייתה הוצאת לשון הרע ופגיעה באוטונומיה. לשון הרע, בפרסומים שעשתה הנתבעת כלפי צדדי ג' שונים ובהם הוצג התובע כחשוד בביצוע עבירות מין בילדה. כך בפני צוות הגן וגורמי הרווחה. פגיעה באוטונומיה, נוכח הפגיעה בקשר התובע עם הילדה במשך שנים.

הטענה להוצאת לשון הרע נדחתה לאחר שהתברר שאותם פרסומים נעשו אף הם בתום לב, על בסיס תחושת הנתבעת לסכנה בה נתונה הילדה ורצונה להגן עליה.

הטענה לפגיעה באוטונומיה נדחתה, באשר התבססה על טענות בקשר עם הסדרי הראייה, ושמקומם הנכון בהליך שהתברר בבית המשפט לענייני משפחה.

ד. הטענה השלישית עליה התבסס התובע הייתה הפרת חובה חקוקה, על רקע פרסום מסמכים מתוך תביעת הסדרי הראייה. בבירור טענה זו התברר שאמנם הנתבעת הפיצה, ללא רשות, מסמכים מתוך התיק שהתברר בבית המשפט לענייני משפחה. מאידך, התברר שבהפצה זו לא גרמה הנתבעת לתובע כל נזק. אותו נזק לו טען התובע בגין עוולה זו הייתה הפגיעה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-06-35080 אלמוני נ' פלמונית

- בפרטיות, ברם התברר שיסודות טענה זו לא מתקיימים כאשר עומדת לנתבעת הגנת תום הלב.
- ה. ולבסוף, התברר שטענת התובע לפגיעה בפרטיות על רקע התקנת מצלמות נסתרות לתיעוד מפגשיו עם הילדה בדירת הנתבעת נזנחה בסיכומיו. עוד התברר שבדין נזנחה, שכן לא הובאו ראיות לביסוס הטענה.
- ו. ואם כך, נוכח כל זאת, לא נותר אלא לדחות את התביעה.
28. אשר על כן אני דוחה את התביעה.
- בשים לב לסכום התביעה, להיקף המחלוקות, ולזמן שנדרש לבירור הטענות, אני מחייב את התובע לשאת בהוצאות הנתבעת בגין תביעה זו בסך של 50,000 ₪.
- יתרת הכספים אשר הפקידה הנתבעת בקופת בית המשפט תוחזר לנתבעת, באמצעות העברתה לב"כ הנתבעת.
- המזכירות תיראה כי פסק דין זה, ממנו הושמט כל פרט המאפשר זיהוי בעלי הדין, יפורסם. תיק בית המשפט יותר חסוי.
- ניתן היום, י"ח תמוז תשע"ט, 21 יולי 2019, בהעדר הצדדים.

רוני אילן, שופט